

Elke week verschijnt een nieuw compleet verhaal.

Lord Suster

genaama
Raffles

DE GROOTE ONBEKENDE

No. 1052

DE GIFTMINGER.

fr. 1.50

„Zeg vlug op,” haastte de kellner hem, „ik kan binnen niet gemist worden.”

Elke aflevering bevat een volledig verhaal.

UITGAVE VAN DEN ROMAN-, BOEK- EN KUNSTHANDEL, LEIDSCHEGRACHT 72, AMSTERDAM.
Exploitant voor België H. JANSSENS, Vaderlandstraat 46. GENT.

NIEUWE SERIE

DE GIFTMENGER

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

HOOFDSTUK I.

ONRUST IN NEW-YORK.

De bevolking van New-York verkeerde sedert eenigen tijd in niet geringe onrust.

En wel had zij daar reden toe!

Bijna een jaar geleden vernam men voor het eerst iets van het bestaan eener voortreffelijk georganiseerde misdadigersbende, die den naam droeg van „Het Kwade Oog”.

Alle bekendmakingen, alle waarschuwingen, alle dreigbrieven, welke het bestuur en de luitenants van die bende publiceerden, droegen als onderteekening een met inkt geteekend oog met een boosaardige uitdrukking, wijd geopend en met starende pupil.

Destijds had de bende vele slachtoffers gemaakt en zij bepaalde zich er niet toe diefstallen te plegen, maar een groot aantal afschuwelijke moorden en ontvoeringen kwamen ten laste van de vreeselijke bende.

De politie zat met de handen in het haar, want het bleek maar al te spoedig dat men hier niet te doen had met een gewone dievenbende, maar dat de draden die haar bestuurden, samenliepen in een machtige hand, en die hand

behoorde aan een geheimzinnig personage, dat zich echter aan alle nasporingen wist te onttrekken.

Van dag tot dag nam de onbeschaamdheid van de bende toe en het aantal misdaden van zeer ernstigen aard werd overstelpend groot.

Ook moesten de politieautoriteiten zich bovendien al spoedig vertrouwd maken met het denkbeeld, dat er zich onder de bendeleden bevonden, die tevens tot het politiecorps behoorden, en van wie de chefs en de luitenants van de bende dus zeer kostbare inlichtingen konden ontvangen.

Daarenboven bleek het al spoedig, dat rijke en hooggeplaatste burgers deel moesten uitmaken van de bende, al was het alleen maar onmogelijk uit te maken, wie zij waren.

Eén van de voornaamste middelen van terrorisatie van de bende bestond hierin, dat zij'n kind uit een zeer rijk gezin lieten ontvoeren en dan een zeer hoogen losprijs vroegen.

Maar vooral bleef bij de New-Yorkers het geval „van Peter Vandijke” in het geheugen

Vandijke werd destijds „de staalkoning” bijgenaamd en hij verdiende dien bijnaam ten volle, want hij was niet alleen ongelooflijk rijk, zelfs voor een Amerikaan, maar hij mocht ook inderdaad van zich zelf zeggen, dat hij den geheelen staalhandel van eenige Amerikaansche staten beheerschte.

Op een goeden dag werd deze schatrijke inwoner van New-York uitgenoodigd niet minder dan één millioen dollar op een bepaalde plaats te brengen, onder de bedreiging, dat men hem anders naar het leven zou staan.

Toen deze aanslag mislukte, wist men zijn eenige dochter Cecile te ontvoeren en de verloofde van het meisje, de inspecteur van politie Flanagan, werd aangerand en zwaar verwond.

Maar toch liep alles wonder boven wonder goed af, niet evenwel door het toedoen van de New-Yorksche politie, die vrijwel machteloos bleek te staan en er slechts nu en dan in slaagde een lid van de bende te arresteren, maar door het optreden van een geheimzinnigen vreemdeling, wiens naam pas veel later bekend zou worden.

Die man was John Raffles, en in New-Yorksche politiekringen was het geen geheim, dat deze man geruimen tijd reeds gezocht werd door de politie van zijn land, wegens een groot aantal inbraken, de een nog stoutmoediger dan de andere.

In Londen had hij den bijnaam van „de Grootte Onbekende” en hoewel de politie van de Engelsche hoofdstad er enkele malen in geslaagd was John Raffles in handen te krijgen, zoo had deze zegepraal toch altijd slechts kort geduurd, nooit langer dan ten hoogste een vol etmaal, want de Grootte Onbekende scheen wel over bovennatuurlijke middelen te beschikken, die hem in staat stelden, op de meest onverwachte oogenblikken en ondanks alle voorzorgsmaatregelen te ontsnappen.

Phileas Baxter, de Londensche hoofdinspecteur van politie, placht te zeggen: „Als Houdin de boeienkoning is geweest, dan mag men John Raffles gerust den Boeienkeizer noemen!”

De heer Baxter zelf was met deze vondst bijzonder ingenomen en placht er altijd hartelijk om te lachen, maar toch steeds eenigzins met het gelaat van den boer, die aan kiespijn lijdt!

Deze Engelschman nu, geholpen door één of twee vrienden, was het geweest, die na eenigen tijd een einde had gemaakt aan het bestaan van deze hoogst gevaarlijke bende en wel door den man te ontmaskeren, die maanden lang de teugels van het bewind in handen had gehad, zonder dat iemand dit ooit had kunnen

vermoeden.

Waar de Grootte Onbekende zoo eensklaps vandaan was gekomen, hoe hij in Amerika had kunnen landen, zonder dat men er iets van had ontdekt, hoe hij de geheimen van de bende van het Kwade Oog uitvorschte, dat waren zaken, die wel altijd onbekend zouden blijven.

Maar zeker was het, dat de hulp van den Grooten Onbekende al spoedig onwaardeerbaar bleek te zijn.

Hij dwarsboomde de plannen van de bandieten op alle mogelijke manieren, hij deed hen bij tien en twintig tegelijk in handen van de politie vallen, hij ontmaskerde de voornaamste luitenants en ten slotte zette hij de kroon op zijn werk, door den chef van het hoogst gevaarlijke en bloeddorstige genootschap te ontmaskeren, niemand minder dan de eigen neef van den staalkoning, Buster Finn geheeten.

Meesterlijk had deze schurk maandenlang zijn rol gespeeld en pas bij de terechtzitting kwam zijn tweeslachtige aard aan het licht.

Voor het oog der wereld was hij een niet al te snuggere, schaapachtige nul, een fat, die om de minste kleinigheid als een idioot kon lachen, in werkelijkheid was hij een bloeddorstige bandiet, een man, die eigenhandig drie verraders van de bende naar de andere wereld had gezonden, en die de meest verfijnde martelingen had uitgedacht voor de rijke lieden, die in zijn handen vielen en die weigerachtig bleven den van hen gevergdens losprijs te betalen.

Tijdens de procesvoering kwam aan het licht, dat dit monster niet minder dan dertien moorden had gepleegd en zijn lot was dan ook spoedig bezegeld, hij werd naar den electrischen stoel verwezen en stierf als een lafaard, sidderend als een espenblad en zich als een waanzinnige verwerend tot het laatste oogenblik, totdat de stroom van veertigduizend volts hem door het lichaam ging.

Verscheidene luitenants van de bende werden eveneens ter dood veroordeeld, anderen werden voor lange jaren naar Sing-Sing gestuurd en zij, die er het best afkwamen, kregen toch altijd nog een jaar of wat gewone gevangenisstraf.

Het bestaan van de bende was in den wortel aangetast, en bijna plotseling nam het aantal beroovingen, ontvoeringen, aanslagen en moorden aanzienlijk af en daalde tot het gewone peil van een wereldstad als New-York.

De geheele stad haalde verlicht adem en men had er den geheimzinnigen man aan wien dit alles te danken was, wel tot eereburger

willen verheffen, sommigen dachten er zelfs in ernst over hem tot President van de Vereenigde Staten te kiezen, maar aan al deze goede voornemens kon men niet voldoen, want nadat het scherm voor het slot van het laatste bedrijf van het drama gevallen was, verdween John Raffles, alsof hij door den grond was gezonken, en dat op even geheimzinnige wijze, als hij gekomen was.

Men had alle schepen, die uit een Amerikaansche haven vertrokken, zoowel in Noord als in Zuid-Amerika, zeer nauwkeurig in het oog gehouden, alle leden van de bemanning werden in het geheim in het oog houden, zelfs geen muus had ongemerkt het gebied van Uncle Sam kunnen verlaten, en toch bleek het reeds na een paar weken, dat John Raffles zich weder in Londen moest bevinden.

Hoe hij Amerika dan weder verlaten had? Dat bleef een raadsel!

Intusschen, New-York kwam weder tot rust, maar die rust zou niet al te lang duren.

Want sedert eenige tijd was het maar al te duidelijk, dat de Bende van Het Kwade Oog opnieuw teekenen van leven begon te geven.

Het kon nog niet worden uitgemaakt, of zij weder even machtig zou worden als een jaar geleden, maar in ieder geval wezen alle symptomen erop, dat men rekening moest houden met een groote uitbreiding van het aantal misdaden.

Reeds hadden enkele zeer rijke New-Yorkers dreigbrieven ontvangen, die met het gevreesde symbool waren ondertekend, het starende oog met zijn wreede, boosaardige uitdrukking.

Men had aanvankelijk aan een scherts gedacht en de lieden, die de briefjes ontvangen hadden, hadden zich gehaast, ze aan de politie ter hand te stellen, maar daaraan hadden zij zeer onverstandig gedaan, want nog dienzelfden nacht werd er in hun woning ingebroken en een hunner ontkwam zelfs ternauwernood den dood door een revolverkogel, die door één der bandieten op hem werd afgezonden.

Dat was zeker iets om tot nadenken te stemmen, en de politie begon spoedig in te zien, dat zij er verstandig aan zou doen, de zaak niet als een grap op te vatten.

Onmiddellijk werden alle mogelijke maatregelen genomen, het toezicht werd zooveel mogelijk verscherpt, en er werden een paar invallen gedaan in beruchte dievenholen.

En toen, plotseling, even onverwacht als een jaar geleden, deed zich weer die geheimzinnige gelden, welke destijds een einde had gemaakt aan het bestaan van de Bende van

Het Kwade Oog.

Het was de politie duidelijk geworden, dat de leden van de bende verschillende onderafdeelingen hadden gevormd, en een daarvan scheen zich meer speciaal bezig te houden met bankberoovingen op klaarlichten dag.

Een zestal van deze bandieten hadden den bankier Lyons doodgeschoten in zijn bureau, zijn personeel in de kluis opgesloten en waren er met twintigduizend dollars van door gegaan.

Toen verscheen de Londensche detective ten tooneele, die een val stelde, voor de leus een bank stichtte en zodoende de bankroovers tot zich lokte.

Zij liepen in de val en aanstonds vielen vijf bandieten in handen van de politie, die niets anders te doen had dan hen te komen afhalen, want de Londensche detective had het voornaamste werk gedaan met de hulp van een paar helpers en van twee vrouwelijke detectives, van wier hulp hij zich had verzekerd, en die de rol van typistes in zijn zoogenaamde bankzaak hadden vervuld.

Maar dit was den Brit schijnbaar nog niet genoeg want reeds den volgenden dag zag hij kans nogmaals zes bandieten in zijn huis te lokken, die daar des nachts waren binnengedrongen, om zich te wreken op den gewaanden detective.

Gewaand, want de politie meende alle redenen te hebben, om te mogen twifelen aan de identiteit van dien geheimzinnigen man, die daar met zijn beide helpers zoo plotseling uit de lucht was komen vallen en die zich had uitgegeven voor den achtervolger van een voortvluchtigen internationalen hoteldief.

Hoe het ook zij, binnen enkele dagen waren er elf zeer gevaarlijke bandieten onschadelijk gemaakt.

En dat zij tot de bende van Het Kwade Oog behoorden, bleek uit de papieren, welke een hunner zoo onvoorzichtig was geweest bij zich te houden.

Zoo stonden de zaken te New-York en het was op den dag, volgend op den aanslag op den Londenschen detective, toen deze heer rustig door Central Park wandelde, eenvoudig in het zwart gekleed en er wel eenigzins uitzien als een eerwaardig predikant, die den tekst van een preek overdenkt.

Het was John Raffles, de groote onbekende.

Hij was het geweest, die de New-Yorksche politie had bijgestaan en haar de elf bankroovers in handen had gespeeld, waarbij hem zelf het niet onaardige bedrag van veertigduizend dollar in handen was gevallen, zijnde de

opbrengst van een inbraak, waaraan de roovers zich juist hadden schuldig gemaakt, voor zij in zijn huis doordrongen, om hem te doden.

Raffles was zeer tevreden met zichzelf en met de geheele wereld en genoot van het verrukkelijk weder.

Het was omstreeks tien uur in den morgen en langzamerhand begonnen in het park de dienstmeisjes en bonnes met de aan hun zorg toevertrouwde kinderen en kinderwagens te verschijnen.

Raffles zette zich op een bank neder, dicht bij een der vijvers en stak behagelijk een sigaret op.

Hij keek naar de lucht tusschen het gewirwar der takken door en bleef toen staren naar een klein, zwart punt, dat zich snel scheen voort te bewegen.

„Een vliegmaschine!” mompelde hij voor zich heen.

Raffles had goed gezien, het was een vliegtuig, dat zich daar aan den hemel voortbewoog.

Het bevond zich op een hoogte van ongeveer tweeduizend meter, scheen zich een oogenblik te willen verwijderen, maar keerde nu weder terug en begon in groote cirkels rond te vliegen boven het centrum van de stad.

„Maar wat drommel, de vliegmaschine werpt iets uit,” zeide Raffles half voor zich heen, terwijl hij keek naar een soort staart, die van de vliegmaschine leek af te hangen, maar die zich spoedig oploste in honderden, duizenden kleine witte stukjes.

„Ik begrijp al wat het is, reclame!” ging Raffles voort. „Het zijn strooibiljetten.”

Inderdaad, er kwam een ware regen van biljetten omlaag, tienduizenden in getal, en die voornamelijk in het midden van de stad neerddarwelden.

Er kwamen er dus ook vrij wat in het Central Park neer en een er van kwam neer in de nabijheid van den vijver.

Een klein kind greep er naar en kraaide van plezier.

Maar toen riep dat kind iets, dat Raffles haastig deed opstaan om naar het toe te gaan.

„Mag ik het eens zien, kleine meid?” vroeg hij vriendelijk en meteen wierp hij een blik op het strooibiljet.

„Krijg ik het heusch terug mijnheer?” vroeg het kind, terwijl zij Raffles aarzelend het papiertje toestak. „Er staat zoo'n mooi plaatje op!”

Raffles knikte glimlachend.

Het plaatje was een wijdgeopend oog, met een verschrikkelijk, wraakzuchtige uitdrukking, als het oog van een Medusa.....

„Zoo, zoo, een kennisgeving van de bende!” mompelde Raffles voor zich heen. „Het is dus maar al te waar, zij bestaat nog, of beter gezegd, zij bestaat weer!”

En met gefronste wenkbrauwen las hij vlug den korten inhoud van het strooibiljet:

„Aan de rijke burgers van New-York!

Gij hebt u ten onrechte in slaap laten sussen! De Bende van Het Kwade Oog waakt! Bereidt u voor, om van uw overvloed af te staan! Een vreeselijke straf zal u treffen, indien gij u verzet tegen de wil van Het Kwade Oog! Wij hebben aan u allen den oorlog verklaard, uw geld moet het onze zijn, het oogenblik nadert, waarop gij van uwe rijkdommen zult moeten afstaan! Denk er om, het gaat om uw leven!”

En daaronder was het wijdgeopende oog geteekend, dat den lezer strak en dreigend aanschaaarde.

Raffles gaf het papier aan het kind terug, dat er vroolijk mee wegliep en bleef in gedachten staan.

Toen hij zijn blik weder naar boven richtte, viel er van de vliegmaschine niets meer te bespeuren, die deze bedreiging bij tienduizenden exemplaren onder de burgers van New-York had verspreid.

HOOFDSTUK II.

DE MINNARES VAN DEN KELLNER.

Raffles wandelde langzaam huiswaarts.

Met behulp van zijn trouwen chauffeur Henderson, en van zijn onafscheidelijken vriend Charles Brand, die hem in de meeste zijner avonturen terzijde stonden had hij des nachts, of liever bij het krieken van den dag, de woning boven het bankgebouw ontruimd.

De meubelen van de woning, zoowel als van het kantoor waren gehuurd en daar behoefde hij zich dus niet verder mede te bemoeien.

Hij zou zeker wel in deze woning zijn gebleven, ware het niet, dat hier eenige bezwaren aan verbonden waren.

Want hij behoefde het zich zelf niet te ontveinzen, de politie zou waarschijnlijk het hare denken over den Londenschen detective, die zich niet ontzag eigenmachtig beslag te leggen op een bedrag van veertigduizend dollar, hetwelk hij had afgenomen van de bandieten, die uit wraak een aanslag op zijn leven hadden ondernomen.

Want hij behoefde er natuurlijk niet op te rekenen, dat de gearresteerde roovers er een geheim van zouden maken, dat hij hun het geld had afgenomen.

Uit bladen had hij vernomen, dat de bandieten herkend waren tijdens hun vlucht na de inbraak en het zou hun dus volstrekt niet gebaat hebben, als zij hadden ontkend.

Bovendien moest de geheele wijze, waarop Raffles de bandieten in de val had gelokt, argwaan wekken, want hij had zich daarbij verkleed als New-Yorksches politieagent en zich daarbij uitgegeven voor een lid van de bende.

Alles te samen genomen, vond Raffles het wel zoo veilig de woning in het huis in de 87th Street, waar hij de val voor de bankroovers had opgezet, in den steek te laten en daarom had hij met Charles zijn intrek genomen in een rustig pension, waar hij zich had uitgegeven voor een eenvoudig predikant uit een andere plaats, die hier tijdelijk voor zijn studie moest vertoeven.

Henderson, de reusachtige chauffeur, had elders een onderkomen gevonden, niet ver van het pension af, want Raffles vond het

beter dat de drie mannen voorloopig niet al te veel samen werden gezien, misschien zou de reusachtige lichaamsbouw van Henderson hen kunnen verraden.

Raffles richtte dus nu zijn schreden naar het pension in de 43th Street, en hij trof Charles Brand, een jongen man, met een opgewekt rond gelaat en schitterende blauwe oogen, in de algemeene conversatiezaal aan, waar hij vol aandacht de bladen bestudeerde.

Hij gaf Charles in het voorbijgaan een wenk en een oogenblik later zaten de beide vrienden tegenover elkander in de ruime slaapkamer, welke Raffles daar gehuurd had.

Onderweg had John Raffles nog een strooibiljet gevonden en hij legde het Charles zwijgend voor.

De jonge man las het haastig over, keek Raffles aan en zeide toen:

„Het zal toch geen grap zijn?”

„Als het een grap is, dan is het er een van een lugubere soort!” antwoordde Raffles hoofdschuddend. „Neen, dit is ernst, Charles. De bende van het „Kwade Oog” bestaat nog, en het zou mij niets verwonderen, als wij er binnenkort nader van zouden hooren!”

„Maar je hebt elf leden buiten gevecht gesteld!” hernam Charles Brand.

„Wat heeft dat te beteekenen?” hernam Raffles schouderophalend. „Wat is elf leden van een bende die er misschien al wel weer duizend telt? En je kunt er zeker van zijn, dat ik lang niet de voornaamste onschadelijk heb gemaakt! Er was maar één luitenant bij, en boven de luitenants staan de kapiteins, daarboven weder de bendehoofden en daarboven staat de aanvoerder, de groote chef, de opvolger van Buster Finn!”

„Je gelooft dus, dat de bende met dezelfde stoutmoedigheid het hoofd zal opsteken als een jaar geleden het geval was?”

„Dat zou mij volstrekt niet verwonderen! Deze bedreiging zegt mij niet veel goeds!” antwoordde Raffles.

„Dan behoef ik zeker niet eens te vragen, of je van zins bent hier te blijven?” vroeg Charles zuchtend.

„Die moeite kun je je wel besparen, mijn waarde!” antwoordde Raffles glimlachend. „Wij blijven hier om eens te zien, hoever de bandieten durven gaan. En als wij soms een herhaling mochten krijgen van het drama van een jaar geleden, dan zal ik er evenzeer een rol in spelen als toen, en naar ik hoop, met evenveel succes!”

„Intusschen kon de politie het je wel eens lastig maken, want zij zal nu wel begrijpen, dat die Engelsche detective, op jacht naar een hotelrat, al een heel eigenaardig personage is! Een man, die zichzelf beloont met veertigduizend dollars voor het aanhouden van elf bandieten!”

„Alles wel beschouwd, is het niet eens erg duur!” meende Raffles schouderophalend. „Maar je hebt gelijk, als je zegt, dat de politie ten mijne opzichte wel wat argwanend zal zijn geworden, na die plotselinge verdwijning van twee valiezen met geldswaarde. In deze vermomming voel ik mij echter veilig, al wil ik niet zeggen, dat ik haar zal blijven dragen! Zoo zal ik bijvoorbeeld van avond gedwongen zijn, mij een ander uiterlijk te verleen, want het wordt geloof ik weinig gezien, dat een predikant zich naar een nachtcabaret begeeft?”

„Ben je dat dan van zins?”

„Ja. Er moet hier in het hartje van de stad een nog niet lang geleden opgericht nachtcabaret zijn, de „Manhattan Bar” geheeten, die bij de politie in een niet al te goeden reuk staat en waar verdachte individuen bijeen plegen te komen. Denk nu niet dadelijk aan apachen, kerels met wijde broeken en petten met groote kleppen op, zonder boord en ongeschoren, maar heel deftige lieden, onberispelijk in rok gekleed, met een gardenia in het knoopsgat en diamantenknoopjes in het overhemd.”

„En wat denk je daar te vinden?”

„Ik ga er niet naar toe met het voornemen er iets te vinden, louter uit nieuwsgierigheid, omer de types eens goed op te nemen. Als het daar inderdaad een rendezvous is van verdachte sinjeurs, dan zal ik dat spoedig genoeg hebben ontdekt!”

„Heb je er iets op tegen, dat ik je vergezel?”

„Wat een vraag! Natuurlijk zal niets mij liever zijn! Maar dan zullen wij wel naar New Haven terug mogen keeren, waar onze vliegtuigmachine gebleven is en waar onze bagage nog staat!”

Wanneer de politie-autoriteiten deze uitlating van Raffles gehoord hadden, dan zouden zij tevens het geheim hebben ontdekt van zijn

wonderbare komst en zijn onopgemerkt vertrek uit hun land, want de Groote Onbekende had gebruik gemaakt van een vliegtuig van zijn eigen vinding, begiftigd met de wonderbaarlijke snelheid van zevenhonderd kilometer per uur, om in minder dan tien uren den Atlantischen Oceaan te maken, of liever: den afstand af te leggen, die Londen van New-York scheidt.

De drie mannen waren eenige dagen geleden op het vliegveld van New Haven, een deftige badplaats in de onmiddellijke nabijheid van New-York, neergestreken en daar bevond zich nog hun vliegtuig, de trouwe „Sperwer”, veilig in een loods opgeborgen.

Daar waren ook hun koffers met kleederen en zij zouden zich dus daar heen moeten begeven, tenminste wanneer zij zich niet de uitgave voor nieuwe kleedingstukken wilden getroosten.

Het was omstreeks twee uur in den middag en de beide vrienden hadden geluncht, toen Raffles zich naar de woning van Henderson begaf waar hij zijn uiterlijk van geestelijke aflegde en weder verscheen als de rijke Canadeesche sportman, in welke kwaliteit hij op Amerikaansch gebied was neergestreken.

Vergezeld door Charles begaf hij zich naar New Haven en daar, in de loods van het vliegtuig vonden zij hun koffer terug, welke zij dadelijk naar New-York lieten brengen, naar de woning van Henderson, dien ze zorgvuldig in ontvangst nam.

De beide vrienden bleven nog een paar uren kijken naar het drukke gewoel op het strand, en begaven zich daarop per auto naar New-York terug.

Zij gebruikten het middagmaal in de weelderige eetzaal van het Astoria-Hotel en vervolgens begaven zij zich naar de kamer van Henderson, om zich daar in den rok te steken.

Het was bijna tien uur, toen zij weder naar buiten traden, en een huurauto aanriepen, die hen naar de „Manhattan Bar” bracht.

Reeds van verre zagen zij de overvloedige verlichting van het nachtcabaret, de groote spiegelruiten en het graniet, dat niet aan den voorgevel gespaard was, de vergulde spijlen van het breede balkon, dat langs den geheelen gevel liep en de langzaam rondwentelende glazen bol van bijna twee meter doorsnede, van binnen verlicht door gloeilampjes, die telkens van kleur verwisselden en die boven den kolossaal breeden ingang was aangebracht.

Er reden tal van auto's aan, en daaruit stap-

ten deftig gekleede dames en heeren, de heeren allen in avondcostuum, de dames voor de overgrootste meerderheid behoorend tot de demimonde.

Raffles en Charles stapten op hun beurt uit, betaalden den chauffeur en zonden hem weg.

Het volgend oogenblik stonden zij in de daghelder verlichte vestibule.

Achter in deze hall, schitterend van marmer en verguldsel, rees de statietrap omhoog, in twee vleugels, die zich vereenigden tot een soort breede gaanderij, waar een groot aantal bezoekers babbelend en flirtend heen en weder liep of over de balustrade keek naar het schouwspel beneden in de vestibule, waar nog altijd gasten aankwamen, die zich van daar naar de verschillende zalen van de inrichting begaven, maar hoofdzakelijk naar de danszaal.

Raffles en Charles hielden zich hier echter niet op, maar zetten hun weg voort naar de groote restauratiezaal, waar gesoupeerd werd, en waar op een klein tooneel zangeressen, danseressen en andere artisten hun kunst vertoonden.

Het was nog vroeg in den avond voor een inrichting als de „Manhattan Bar” en er was hier nog niet veel publiek.

De twee vrienden wilden juist de breede gang ingaan, die toegang gaf tot de restauratiezaal, toen zij tegelijk onwillekeurig even bleven staan, opmerkzaam geworden door het geluid van twistende stemmen.

Er werd niet hard gesproken, maar de stemmen klonken er niet minder dreigend om.

En het duurde ook niet lang, maar het waren meer de woorden en de toon waarop zij gezegd werden, die de twee mannen even deed luisteren.

Daar om den hoek waren twee personen aan het twisten, een man en een vrouw, dat was duidelijk te hooren.

De stem van de vrouw had een sissenden klank, toen zij zeide :

„Neem je in acht, Jim, dat is alles ! Neem je in acht, zeg ik je ! Je hebt mij nu genoeg gesard en ongelukkig gemaakt ! Denk er om, dat ik je op den stoel kan brengen, als ik wil, het behoeft mij maar één woord te kosten !”

„En dat zou je durven ?” klonk dreigend de stem van den man. „Je zult je nog wel eens bedenken !”

„Reken daar niet op, ellendeling !” kwam weer heesch de stem van de vrouw. „Door jou is mijn leven voor goed verwoest. En als je niet voor mij wilt zorgen, doe het dan tenminste voor je kind ! Onthoud je dag, Jim, meer zeg ik je niet !”

Snel gaf Raffles een wenk, want hij had het ruischen van zijden kleederen vernomen.

De vrouw stond zeker op het punt heen te gaan.

Dadelijk begonnen de twee vrienden vroolijk met elkander te praten, en zetten hun weg voort, nu steviger stappend dan zij uit gewoonte steeds deden, waardoor hun nadering vaak niet werd opgemerkt.

Zij sloegen den hoek om, en botsten bijna tegen den kallner aan, die met een haastig gemompeld „pardon” voorbij ging.

Maar de tijd was toch lang genoeg geweest om zijn gelaat te kunnen onderscheiden, en nu Raffles het eenmaal gezien had, zou hij het niet zoo spoedig weder vergeten.

Het was een bleek, bijna geel, smal gelaat, met een weinig schuins geplaatste oogen, zeer dunne en lange wenkbrauwen, en een merkwaardig smallen, grooten neus.

De oogen hadden een grijsblauwe kleur, waarin bij wijlen een groene tint leek te flikkeren als bij katten.

Het haar was blauwzwart, en sterk gepommadeerd.

De man was eerder klein dan groot, en liep een weinig voorover gebogen.

Wat de vrouw betreft, zij had snel haar weg naar de zaal voortgezet, maar toch niet zoo vlug, of de twee mannen konden haar inhalen, voor zij in het gewoel daar binnen was opgelost en onvindbaar geworden.

Daar er juist nog al eenig gedrang was bij de deur van bezoekers, die de zaal wilden verlaten, moesten de drie personen die wilden binnengaan, even wachten, en zoo konden Raffles en Charles de vrouw op hun gemak opnemen, zonder dat het in het oog viel.

De vrouw was nog jong, hoogstens vijf en twintig jaar, maar haar gelaat vertoonde ouwelijke trekken, misschien het gevolg van het leven, dat zij thans scheen te leiden, afgaande op haar geheele uiterlijk, de opzichtige kleederen, het sterke decolleté en de geschminkte oogen en gepoederde wangen.

Maar vroeger, wie weet hoe kort geleden, was die vrouw ontegenzeggelijk schoon geweest, daarop duiden de prachtig geteekende wenkbrauwboogen, de groote, donkerbruine oogen, de geheele vorm van het nu zoo vermagerde gelaat.

Zij droeg een lang costuum van vuurroode zijde, van voren en van achteren diep uitgesneden, doorzichtige kousen en gouldlederen schoentjes met overdreven hooge hakken.

Nog was om haar mond de trek van woede

en haat te zien, die er zeker om gespeeld had, toen zij de woorden zeide, welke de twee vrienden zooeven toevallig hadden afgeluisterd.

Maar nu ging het drietal binnen en de vrouw richtte dadelijk haar schreden naar het voorste gedeelte van de zaal, waar zich het kleine tooneel bevond.

Daar zagen Raffles en Charles haar plaats

nemen aan een tafeltje waaraan reeds een vrouw gezeten was, even opzichtig gekleed als zij zelf, en die zij zooeven slechts scheen te hebben verlaten, om met den kellner te praten, want de beide vrouwen begroetten elkander niet maar begonnen dadelijk een opgewonden gesprek.

HOOFDSTUK III.

NASPORINGEN.

Raffles en Charles waren op hun beurt binnengetreden en zochten een plaatsje op, niet ver van de beide vrouwen verwijderd.

Zij konden nog niet lang gezeten zijn, of een kellner kwam hun bestelling opnemen.

Een enkele blik was voor hen voldoende, hen te doen zien, dat het de man was, met wien de vrouw in het rood zooeven getwist had op de breede gang.

De kellner scheen hen evenwel in het geheel niet te kennen, wat niet te verwonderen viel, daar hij zich zoo snel en in opgewonden toestand had verwijderd.

„Dat is een gelukkig toeval!” mompelde Raffles halffluid, toen de kellner zich verwijderd had, om aan het reusachtige buffet het bestelde te gaan halen.

„Hoe zoo?” vroeg Charles.

„Wel die kellner is toch zeker niet de eerste de beste! Herinner je maar wat de vrouw zeide, zij zou hem op den stoel helpen, als hij dezen of genen eisch van haar niet inwilligde. Met dat meubel bedoelde zij natuurlijk den electrischen stoel, dat is nog al duidelijk. Ergo heeft die vriend met zijn zonderlinge oogen iets op zijn geweten, en niet zuinig, dat het hem de doodstraf zou kunnen kosten!”

„Nu, het is wel de eerste maal, dat je bouwt op wat een vrouw zegt!” meende Charles verbaasd. „Ik heb je wel eens hooren zeggen, dat men aan haar getuigenis evenveel of weinig had als aan die van een klein kind!”

„En daar blijf ik bij! De vrouwelijke logica is alle tijden door berucht geweest! Maar in dit geval is het heel iets anders! Zulke dingen zegt juist een vrouw nooit, of zij moet er reden en een deugdelijke reden voor hebben. Zij sprak in ernst, dat was aan den sissenden, dreigenden klank van haar stem wel te hooren! En als het een looze bedreiging was, waarom lachte de man er dan niet om? Waarom gaf hij haar dan ten antwoord, dat zij het niet zou durven? Dan had er toch een geheel ander antwoord moeten volgen?”

„Dat is waar, daarin heb je gelijk!” zeide Charles. „Dus dan zou de man die ons bedient..”

„Stil, daar komt hij weder aan.”

De kellner kwam terug met zijn blad.

Hij zette glazen en een flesch alcoholvrijen drank voor de beide vrienden neder, want ook in dit restaurant mocht volgens de drankwet geen sterke drank worden geschonken, en begaf zich toen naar een ander tafeltje waar men hem geroepen had.

Charles keek den man in gedachten verzonken na, en zeide toen op zachten toon:

„Ik zou wel eens willen weten, wat die kerel wel op zijn geweten heeft.”

„Natuurlijk iets zeer ernstigs! Anders had die bedreiging van de vrouw geen doel. Ik denk het trouwens eens te onderzoeken! Daarom zeide ik zooeven juist, dat een gelukkig toeval dien kellner juist hier in de zaal deed bedienen en nog wel aan ons tafeltje!”

„Die vrouw mag wel oppassen! Als zij in het bezit is van een geheim, dat dien man in de electrische stoel kan brengen, dan zie ik hem er wel voor aan dat te beletten op een wijze, die haar zeer noodlottig kan worden!”

„Dien indruk kreeg ik ook! Die kleine man ziet er juist uit als het type van den giftmenger, je weet zeker evengoed als ik, dat iedere misdadiger het stempel van zijn wormstekigheid in zijn uiterlijk met zich meedraagt. De gewone oplichter ziet er geheel anders uit dan de hotel-dief, en die verschilt in type weer hemelsbreed van den inbreker, die weer van den moordenaar, en onder deze laatsten wijken die verschillende misdadigers weder van elkander af, de man, die in staat is met voorbedachten rade een medemensch door middel van vergift van het leven te berooven, heeft een ander type dan de man, die een ander wegens jalouzie of in blinde drift neerschiet.”

„En heeft deze man volgens jou het giftmengers type?”

„Zonder eenigen twijfel! Let maar eens op de oogen, en vooral op de dunne, lange wenkbrauwen! Hij heeft ook de smalle, tengere borst, het gele gezicht van den echten sluipmoordenaar!”

Charles liet een kort lachje hooren.

„Nu ga je toch dunkt mij wel wat ver!” zeide hij kalm.

„Ik blijf bij wat ik zei,” hernam Raffles kalm. „De doodstraf wordt natuurlijk alleen toegepast op lieden, die een zeer zwaar misdrijf hebben gepleegd, moord op zijn minst!”

Raffles volgde den kellner met den blik, zooals hij ijverig met zijn blad heen en weer liep en bestellingen aandroeg.

Nu en dan wierp hij een snellen blik op de vrouw, die hem in de gang had aangesproken en dan flikkerde er iets in zijn oogen, dat Raffles geënzins beviel.

Na eenige oogenblikken zeide hij:

„Ik zou gaarne weten, waar die vrouw bleef, en ook wilde ik de woonplaats van den kellner wel kennen!”

„Wil je, dat ik de vrouw volg?” vroeg Charles.

„Als het je niet te veel moeite is, dan gaarne!”

„Volstrekt niet!” hernam Charles en hij draaide zich ongemerkt met den rug naar de beide vrouwen toe, teneinde te voorkomen, dat zij hem naderhand zouden herkennen.

Hij moest echter nog langen tijd geduld oefenen, voor hij kon opstaan, toen Raffles hem aanstiet en op zachten toon zeide:

„Daar gaat zij, met een slachtoffer! Nu weten wij tenminste welk beroep zij uitoefent..”

Inderdaad was de vrouw in het rood opgestaan en had zich verwijderd met een heet van een jaar of vijf en vijftig, die zooeven aan haar tafeltje had plaats genomen en op zachten toon eenige woorden met haar gewisseld had.

Charles wachtte tot zij de zaal verlaten hadden en volgde het paar toen snel.

In de vestibule gekomen zag hij, hoe zij daar wachtten, tot dat de portier een taxi zou hebben aangeropen.

De deftige heer had zijn kraag opgezet en zijn hoed diep in de oogen gedrukt, hij was er blijkbaar volstrekt niet op gesteld, te worden herkend.

Charles hield zich een weinig op den achtergrond, sloop toen snel naar buiten en zorgde op zijn beurt, dat hij vlug een taxi tot zijn beschikking kreeg.

„Waarheen, mijnheer?” vroeg de chauffeur.

„Alleen maar gindsche auto volgen!” antwoordde Charles terwijl hij wees naar het voertuig, waarin de vrouw in het rood en haar begeleider zooeven gestapt waren.

De chauffeur knikte, en de beide voertuigen zetten zich in beweging.

De rit duurde ongeveer een half uur en toen stonden de beide wagens bijna tegelijk stil,

met ongeveer twintig meter tusschenruimte.

Charles stapte uit, wipte naar de overzijde van de straat, om beter te kunnen zien waar de jonge vrouw bleef en zag hoe zij een deur binnenging van een tamelijk groot huis.

Het stond in een smalle straat en er schenen daar nog meer vrouwen te wonen, die het trieste beroep uitoefenden van haar die hij gevolgd had, want hij zag er daar verscheidene, in opzichtige gewaden gekleed, waaronder enkelen die in een eigen auto kwamen aanrijden, en vertreweg voor het meerendeel vergezeld door heeren, die er prijs op schenen te stellen, hun uiterlijk zooveel mogelijk verborgen te houden.

Het volgende oogenblik was de jonge vrouw en was ook haar begeleider in het huis verdwenen.

Charles bleef nog even staan, keek naar den gevel van het huis en zag hoe er licht werd gemaakt in een kamer op de derde verdieping.

Toen wist hij genoeg.

Hij keerde weder naar de auto terug, die hem had hiergebracht en zeide tot den chauffeur:

„Rijd mij maar weer naar de „Manhattan Bar”!”

De terugtocht werd aanvaard en het was reeds lang over éenen, toen Charles opnieuw uitstapte en den chauffeur afdankte.

Een oogenblik later had hij er al spijt van, want de portier trad op hem toe met zijn pet in de hand, een briefje in de andere en vroeg:

„Mijnheer Brain, de secretaris van Graaf Palmhurst?”

„Die ben ik!” antwoordde Charles haastig, in tijds nadenkend, dat Raffles dezen naam vaak aannam, als hij in den vreemde vertoefde, en liever niet bekend wilde wezen.

„De graaf had mij een beschrijving van u gegeven, mijnheer,” hernam de portier gedienstig.

„Hij heeft mij dit briefje voor u gegeven.”

Charles knikte den man toe, stopte hem een fooi in de hand, nam het briefje, trad daarmede terzijde en opende het snel.

Het bevatte slechts de volgende weinige woorden:

„Zijn dienst was zooeven om. Ik ben hem nagegaan. Wacht mij thuis.”

Natuurlijk begreep Charles onmiddellijk, wie er in het briefje bedoeld was. Raffles was natuurlijk den kellner met het vreemde gele gezicht nagegaan.

Er bleef dus niets anders over, dan maar

weder op zoek te gaan naar een onbezette huurauto en dat was om dezen tijd van den nacht niet zo gemakkelijk als overdag.

Maar eindelijk had hij dan toch een voertuig gevonden en hij gaf den chauffeur het adres van het pension in de 43th Street op.

Maar daar aangekomen moest hij nog bijna een uur wachten, voor hij eindelijk den welbekenden voetstap van zijn vriend hoorde.

Het volgende oogenblik trad Raffles de gemeenschappelijke zitkamer binnen en Charles zag onmiddellijk aan zijn gezicht, dat zijne onderzoekingen niet vruchteloos waren geweest.

„Weet je zijn adres?” vroeg hij.

Raffles knikte en antwoordde:

„Hij woont in Hudson Square.”

„Heeft hij je niet opgemerkt?”

„Daar heb ik wel voor gezorgd! En jij, ben je even gelukkig geweest?”

„Ja, ik weet nu, waar zij woont, in een straat in een beruchte wijk, het krioelde daar van prostituées, met en zonder „vriend”.”

„Wie weet, hoe de vrouw daartoe gekomen is!” bromde Raffles voor zich heen. „Wie weet, wat zij vroeger was en hoe zij walgt van dit leven!”

„Het zou mij niets verwonderen, als die Jim er haar toegebracht had,” hernam Charles „want iets dergelijks wierp zij hem voor de voeten, naar ik meen!”

„Wij zullen ook dat spoedig genoeg ontdekt hebben!” meende Raffles. „Nu wij weten, waar zij wonen, is de rest kinderspel. En dit zeg ik je, als die kerel werkelijk een halsmisdad begaan heeft, dan zal hij zijn straf niet ontloopen!”

„Heb je soms nog iets ontdekt in het nachtrestaurant?”

„Slechts één ding, en dat is gewichtig genoeg!”

„Wat dan?”

„Ik heb het geheime teeken verrast, hetwelk tusschen de leden van de Bende van het Kwade Oog gewisseld placht te worden. Jim de kellner wisselde het met een bezoeker, die juist was binnengekomen, en die reeds weer een paar seconden later vertrok.”

„Waarin bestaat dat teeken?”

„De man, die het geeft, vat het bovenste ooglid van het rechteroog tusschen duim en wijsvinger en wrijft het even over het onderlid, de man, die antwoordt, drukt den wijsvinger van de linkerhand even boven den wenkbrauwboog van het linkeroog. Het ging zeer snel, maar ik hield mijn man in het oog, en ik

herinnerde mij het teeken van nog een jaar geleden.”

„En verder niets?”

„Verder niets, maar wij hebben nu tenminste een aanknooppingspunt en morgen gaan wij aanstonds verder.”

Het was reeds laat, of liever het was vroeg in den morgen, toen de beide vrienden zich eindelijk ter ruste begaven en toch waren zij den volgenden dag weder vroeg op de been, teneinde het begonnen onderzoek verder voort te zetten.

En dien dag waren hunne nasporingen evenmin vruchteloos, want zij vonden de namen uit van den kellner en van zijn voormalige minnares, de man heette Jim Draper, de vrouw heette Marie Campbell.

Het was natuurlijk moeilijk uit te maken, of dit hun eigen namen waren, maar in ieder geval waren zij als zoodanig bekend bij de bureu en huisgenooten.

En van dit oogenblik af onderwierp Raffles den kellner aan een onophoudelijk toezicht.

Want hij had dien avond iets gezien op het gelaat en in de oogen van den man, dat kwaad voorspelde voor de vrouw, met wie hij in de gang van het nachtcabaret getwist had.

En reeds op den derden dag, Draper had den vorigen dag nogmaals in de woning van Marie Campbell een hooglopende twist met haar gehad, naar de bureu Raffles mededeelden, gebeurde er iets, hetwelk den Grooten Onbekende aanleiding gaf, onverwijld in te grijpen.

Het was ongeveer één uur in den middag, toen hij vóór het nachtrestaurant goed vermomd op wacht staande, eensklaps Jim Draper te voorschijn zag komen, die een huurauto aanriep, er in sprong, na den chauffeur een adres te hebben opgegeven.

Maar Raffles had gezorgd, dat hij een motorrijwiel tot zijn beschikking had en het viel hem dus niet moeilijk de auto te volgen.

De rit duurde zeer lang, bijna twee uren en men naderde de grens van de stad.

Eindelijk stond de auto stil en Raffles sprong dadelijk haastig van het motorrijwiel.

Terwijl hij zich zoogenaamd bezig hield met een kleine reparatie, zag hij hoe Draper den chauffeur betaalde en toen te voet verder ging.

Hij liep wel bijna een kwartier snel voort en Raffles verwenschte hem uit de grond van zijn hart, want hij was wel verplicht, het motorrijwiel aan de hand mede te voeren, teneinde den man voor hem niet uit het oog te verliezen, en het was zeer warm dien dag.

Maar eindelijk werd zijn moeite toch beloond, Draper trad een winkel binnen, en van de overzijde van de straat zag Raffles, dat het een drogistwinkel was.

Vijf minuten later kwam Draper te voorschijn en nu kon Raffles hem voor het eerst goed in het gezicht zien sinds hij hem in de auto had zien stappen, hij droeg een valschen zwarten baard en knevel, welke hij waarschijnlijk vlug had omgedaan op een verlaten plek, terwijl hij van de auto naar den drogistwinkel liep.

„Ei, ei, mijnheer Draper wil niet herkend worden!” bromde Raffles voor zich heen. „Dat bevalt mij niet, dat bevalt mij in het geheel niet! Wat komt hij uitvoeren in dien winkel, waarom vermomde hij zich, waarom legt hij eerst zulk een langen weg af, om dan tenslotte nog een kwartier te loopen, als het ware om ieder spoor uit te wisschen.”

Hij wilde antwoord op deze vragen hebben, en daarom liet hij Draper kalm loopen, wachtte nog een paar minuten, stak de straat over en

trad den kleinen drogistwinkel binnen.

Achter de toonbank stond een klein, oud, mager mannetje, met een geweldigen puntschedel en een grooten bril op den neus.

In het halfduister van den achterwinkel was een loopjongen met een brutaal gezicht doende met het rangschikken van leege flesschen en potten.

„Neem mij niet kwalijk, mijnheer, dat ik u even kom storen!” begon Raffles. „Wilt u mij eens zeggen, wat u geen vijf minuten geleden verkocht heeft aan een kleinen mageren heer met een gitzwarten baard?”

De drogist keek Raffles met verschrikte oogen aan, rukte toen zenuwachtig aan zijn bril en antwoordde met een zachte, onzekere stem:

„Dat kan ik mij werkelijk niet meer herinneren, mijnheer....”

Maar ineens schreeuwde de jongen, die nog met zijn flesschen bezig was:

„Ik weet het nog wel baas, het was rattekruid!”

HOOFDSTUK IV.

DE GIFTMINGER.

De drogist wierp den jongen een woedenden blik toe, maar deze lachte hem in zijn gezicht uit en hernam op brutalen toon :

„Je hebt me toch immers weggestuurd, dan wil ik je geheugen wel wat oprisschen !”

Raffles begreep wel, waarom de man gearzeld had hem naar waarheid te antwoorden, ook in Amerika mocht geen drogist vergiften verkoopen, zonder een behoorlijk geteekende verklaring en zonder dat de koper zijn naam had geschreven in een daarvoor bestemd register.

Zeer waarschijnlijk was deze drogist er één van de soort, dat liever lui dan moe is en hij had dan ook het zware vergif zonder eenige formaliteit verkocht.

Raffles keek hem hoofdschuddend aan en zeide op strengen toon :

„Ik behoef u zeker niet te zeggen, dat gij iets gedaan hebt, hetwelk u in conflict kan brengen met den strafrechter !”

„Och mijnheer, maak mij alsjeblieft niet ongelukkig !” jammerde de drogist. „U is zeker van de politie ?”

„Dat ben ik toevallig niet, mijnheer, maar met evenveel recht herhaal ik dat gij iets verkeerd hebt gedaan ! Zoudt u mij nog een beschrijving kunnen geven van den man, die het rattekruid van u kocht ?”

„Hij was een kleine man met een zwarten baard !” mompelde de drogist half verstaanbaar.

Raffles haalde minachtend de schouders op, aan de getuigenis van zulk een sukkel zou de politie zeker niet veel hebben !

Trouwens, niet de koper van een of ander vergif was strafbaar, dat was alleen de verkoper, en al had Draper geheele balen strychnine of arsenicum willen koopen, dan zou niemand hem daar voor hebben kunnen straffen.

Maar Raffles begreep wel, dat het gekochte

vergif waarschijnlijk voor iets anders moest dienen, dan er lastige muizen mede uit te roeien....

En daarom verliet hij haastig den winkel, zonder zich verder nog te bekommeren om den drogist, die aanstonds begon uit te varen tegen den brutalen loopjongen, sprong op zijn motorrijwiel en repte zich zoo snel hij kon naar de woning van Marie Campbell.

Hij trof daar Henderson aan, die op wacht stond, vermomd als metselaarsknecht.

De reus leunde tegen een deurpost van een huis tegenover dat van Marie Campbell gelegen, en rookte smakelijk zijn pijpje.

„Niets bijzonders gebeurd, James ?” vroeg Raffles, zoodra hij van zijn rijwiel was gesprongen.

„Niets mylord !” antwoordde de reus zachtjes. „Want gij zult het toch zeker wel niet de moeite waard vinden, als ik u zeg, dat er wel tienmaal een kerel, een soort aannemer of opzichter, mij heeft aangesproken, die mij vroeg, of ik niet wou werken en die mij de huid vol schold, omdat ik ontkennend antwoordde.”

„Dat kan ik mij best begrijpen, James,” hernam Raffles glimlachend. „Ze zouden jou hetzelfde betaald hebben als aan een ander en je zoudt driemaal meer werk hebben opgeleverd ! Zeg eens, is de vrouw thuis ?”

„Ze is zooeven thuis gekomen !”

„Brenge dan mijn motorrijwiel naar de garage daarginds ! Ik moet haar spreken !”

Henderson dacht er niet aan een nadere verklaring te vragen, maar hij haastte zich met het motorrijwiel weg, terwijl Raffles de openstaande deur van het groote huis binnenging en regelrecht doorliep tot aan de derde verdieping.

Daar trof hij een werkvrouw aan, wie hij vroeg, waar Marie Campbell woonde; de vrouw wees hem zwijgend een gang aan, welke Raffles ten einde liep, om eindelijk aan te kloppen

op een zware eikenhouten deur.

Hij wachtte geen uitnoodiging af om binnen te treden, maar opende de deur en stond tegenover Marie Campbell.

Zij keek den bezoeker ongeduldig en met gefronste wenkbrauwen aan en vroeg toen:

„Wie zijt gij, mijnheer en wat wilt gij? Hadt gij uw bezoek niet kunnen aankondigen?”

„Ik vraag u duizendmaal verschooning, madame, maar de omstandigheden zijn er niet naar om zooveel omslag te maken! Dat zult gij mij aanstonds zelf toegeven! Wilt gij mij veroorloven eenige woorden met u te spreken?”

Marie Campbell had zeer waarschijnlijk een dergelijk optreden niet verwacht, want zij keek Raffles ten hoogste verbaasd aan en haar stem had een geheel anderen klank, toen zij zeide:

„Kom binnen mijnheer, en zeg mij, wie gij zijt en wat gij te zeggen hebt.”

„Wie ik ben doet er eigenlijk weinig toe, madame,” begon Raffles. „Misschien zoudt gij met mijne uiteenzetting niet eens genoeg nemen, laten wij het er dus voorloopig voor houden, dat ik een soort detective ben, die voor zijn plezier zijn neus in andermans zaken steekt, alleen maar om het genot van het onderzoek, de zuivere redeneering en de bestraffing van den schuldige te kunnen smaken.”

„Ik begrijp volstrekt niet, wat gij wilt zeggen, mijnheer!” riep Marie verbaasd uit.

„Gij zult het spoedig genoeg begrijpen,” hernam Raffles op ernstigen toon. „Maar zeg mij eerst eens, kunnen wij hier niet beluisterd worden?”

„Onmogelijk, mijnheer!” antwoordde de jonge vrouw. „Het is dus wel van groot belang, wat gij mij te zeggen hebt?”

„Van zeer groot belang, het gaat namelijk om uw leven!”

De vrouw deed verschrikt een stap terug, verbleekte en keek Raffles met groote oogen angstig aan.

Toen liet zij zich langzaam op een stoel neerglijden en zeide toonloos:

„Spreek mijnheer, gij hebt mij schrik aangejaagd!”

„Mag ik dan een paar vragen stellen, in verband met het gevaar, dat u boven het hoofd hangt? Geloof mij dat het niet louter nieuwsgierigheid is, maar ik stel oprecht belang in u, al sinds dat ik u ontmoette enige dagen geleden.

„Hoelang kent gij Jim Draper?”

De vraag trof zoo rechtstreeks doel, dat Marie Campbell met een doffen schreeuw halverwege van haar stoel opstond en er toen weder op neerviel.

Haar gelaat vertrok krampachtig en zij balde de kleine vuist.

Maar daar zij niet scheen te willen antwoorden, drong Raffles aan:

„Gij kunt het mij gerust zeggen, uw geheimen zijn veilig bij mij, en wat ik u vraag, is voor uw bestwil. Gij moet tot iederen prijs onttrokken worden aan den invloed, dien Draper nog altijd op u schijnt uit te oefenen.”

„Hij invloed uitoefenen op mij!” riep de jonge vrouw op schamperen toon. „Geloof dat niet mijnheer! Ik zou niets meer met hem te maken willen hebben, als het niet was om mijn kind, dat ook zijn kind is! Gelukkig heb ik het uit zijn klauwen weten te redden, hij weet niet, waar het is en hij zal het ook niet weten, want anders zou hij in staat zijn van die wetenschap gebruik te maken, om mij nog meer geld te ontstelen!”

Marie Campbell had er dit alles op korten stootenden toon uitgebracht, blijkbaar meer tot zichzelf dan tot den bezoeker sprekend.

Zij was opgestaan en liep handenwringend heen en weder, blijkbaar aan een groote ontroering ten prooi.

Toen stond zij voor Raffles stil en begon weder:

„Ik maak er geen geheim van, mijnheer, het is trouwens geen geheim! Velen kennen mijn geschiedenis, de geschiedenis van duizenden andere goedgelovige meisjes die geluisterd hebben naar de lokstem van een ellendeling! Hij paaide mij met zijn mooie praatjes en zijn aardige manieren, ik luisterde, ik bezweek!”

Zij had de kleine handen voor het gelaat geslagen en vervolgde toen op woesten toon:

„Nog vóór dat ons kind kwam, had hij reeds genoeg van mij! Ik had geld gespaard, mijnheer, bijna vijftienduizend dollar, in mijn omstandigheden een zeer groot bedrag, ik had destijds een goede betrekking en als hij maar gewild had, hadden wij ons kind een uitstekende opvoeding kunnen geven, wij hadden gelukkig kunnen zijn. Maar hij verslingerdezich aan andere vrouwen, hij sloeg mij zelfs op het laatst, en tenslotte verliet hij mij! En wat er daarna van mij geworden is, dat heb ik aan hem te danken! Ik kon mijn toestand niet verborgen houden, ik was dus ongeschikt geworden voor mijn betrekking, hard werken had ik nooit geleerd en toen verviel ik . . . tot dit!”

Raffles had zwijgend geluisterd, zonder de

jonge vrouw aan te zien, die met hortende stem aldus een stuk van haar verleden obbiechtte.

Maar nu hief hij het hoofd op en vroeg met vaste stem:

„Wat weet gij uit het verleden van Draper dat hem op den electrischen stoel zou kunnen brengen?”

De jonge vrouw verschrikte hevig, drukte beide handen op het hart en slaakte een kreet van schik.

„Wat, wat wilt gij zeggen, mijnheer? Wat bedoelt gij?” stamelde zij.

„Gij behoeft het voor mij niet te verbergen, madame, ik zelf en een vriend van mij hebben de woorden gehoord, welke gij een paar dagen geleden des avonds gericht hebt tot Jim Draper in de gang van de Manhattan Bar, waar hij kellner in de groote restauratiezaal is. Gij dreigde hem, dat gij hem zoudt verraden, als hij aan een zeker verlangen niet voldeed, en uw bedreiging was gemeend!”

De jonge vrouw zat een oogenblik zwijgend en stil voor zich uit te staren, barstte toen eensklaps uit, terwijl zij de handen wrong:

„Ik kan het niet zeggen, mijnheer! God weet, dat ik reden heb om hem te haten, maar ik kan het niet zeggen. Hij blijft toch de vader van mijn kind!”

„Maar, wat zoudt gij doen, als die man u wilde vermoorden?” vroeg Raffles langzaam.

Marie Campbell antwoordde niet aanstonds, maar stond lijkbleek op, met een onbeschrijflijke uitdrukking van afgrijzen op haar gelaat.

Toen vroeg zij op heeschen toon, terwijl zij Raffles plotseling bij den arm greep en hem ruw heen en weer schudde:

„Wilt gij zeggen, mijnheer, dat hij mij naar het leven staat?”

„Ik heb hem nog geen uur geleden bij een drogist in het Noorden van de stad rattenkruid zien koopen, onder het nemen van tallooze voorzorgsmaatregelen, gisteren heeft hier in uw woning een hooglopende ruzie plaats gehad, gedurende welks verloop gij hem nogmaals bedreigd hebt, ik laat het aan u zelf over om de gevolgtrekking te maken!”

„Hij zou het doen, hij zou het kunnen doen!” hijgde Marie Campbell, trillend als een espenblad. „Hij, hij heeft het al eens gedaan. Ja, nu heb ik geen medelijden meer met hem, den laffen moordenaar, den giftmenger! Hij deed het al eens, mijnheer, hij heeft het er uitgegooid, toen hij eens beschonken naar huis terug keerde. Dat was een paar dagen voor hij mij voorgoed verliet! Ik dacht eerst aan de fantasie van den dronkaard, maar toen hij weg

was, deed ik onderzoek, gedreven door een vreeselijk voorgevoel, en hij had waarheid gesproken!”

„Wat deed hij?” vroeg Raffles zacht.

„Hij heeft een neef vergiftigd, om in het bezit te komen van een kleine erfenis, die hem ten deel moest vallen als die neef niet meer liefde, het was niet meer dan zesduizend dollar!”

„Afschuwelijk!” riep Raffles uit, terwijl hij van afkeer en walging trilde.

Hij wierp de jonge vrouw een medelijdenden blik toe en ging toen voort:

„Is het u bekend, madame, dat Jim Draper deel uitmaakt van de Bende van Het Kwade Oog?”

De jonge vrouw schudde snel het hoofd en antwoordde op zwakken toon:

„Neen, mijnheer, dat wist ik niet! Dus ook dat nog!”

„Ik weet zeker, dat hij deel uitmaakt van die bende, madame, en ik ben hier gekomen om u te vragen, of gij mij wilt helpen, dat ondiër onschadelijk te maken, dat een medemensch om zesduizend dollar van het leven heeft beroofd en nu met vergif in den zak loopt om u eveneens naar het leven te staan omdat gij zijn vreeselijk geheim kent en de eenige zijt, die het kent!”

De jonge vrouw was blijkbaar aan een hevigen tweestrijd ten prooi.

Heete tranen biggelden over haar wangen en haar geheele gelaat was smartelijk vertrokken.

Toen viel zij met het hoofd op de armen, welke zij op de tafel had uitgestrekt en barstte in een wild snikken uit.

En dof klonk het:

„Geef mij de bewijzen, mijnheer, geef mij tastbare bewijzen en dan zal ik u helpen, misschien, want ik kan toch nimmer vergeten, dat hij de vader is van mijn kind!”

Raffles begreep volkomen wat er om moest gaan in het gemoed van de jonge vrouw en hij bleef haar nog eenige tijd zwijgend aanzien, voor hij antwoordde:

„Een man die het op uw leven heeft voorzien, een man, die zich aan zijn kind volstrekt niets zou laten gelegen liggen en u zou willen uitlachen, wanneer gij hem aan zijn vaderplichten zoudt helpen herinneren, die man verdient geen medelijden! Trouwens, niemand weet immers, dat hij de vader van uw kind is, en gij kunt er op rekenen, dat ik het zeker niet zal verraden!”

„Maar wie zijt gij toch mijnheer, die aldus in mijn leven treedt?” riep Marie uit, terwijl

zij Raffles door haar tranen heen aankeek. „Ik herhaal u, madame, dat dit van geen beteekenis is,” kwam Raffles. „Ik achtervolg de misdaad, laat u dat voldoende zijn.”

De vrouw zat even in gedachten en huiveringen liepen van tijd tot tijd over haar lichaam.

„Wat nu?” zeide zij zacht voor zich heen.

„Wat moet ik doen? Moet ik hem aanstonds bij de politie aangeven?”

„Dat zou volstrekt geen nut hebben, madame, de politie zou u eenvoudig heen zenden en de schouders ophalen! Het spreekt van zelf, dat Jim eerst moet beginnen zijn plan ten uitvoer te brengen!”

„Wat zegt gij daar, mijnheer? Moet ik rustig toelaten, dat hij mij tracht te vergiftigen?”

„Dat natuurlijk niet madame,” hernam Raffles met een vagen glimlach. „Gij zult er zelfs verstandig aan doen alleen in een restaurant te eten, en telkens in een ander, op deze wijze zal hij u althans onmogelijk kunnen benadeelen, en voor het overige....”

Raffles liet zijn stem tot een zacht gefluister dalen, na een blik op de gesloten deur te hebben geworpen, en daarop begon hij op ernstigen toon met de jonge vrouw te spreken, die, de gevouwen handen tusschen de knieën geklemd, toeluisterde....

HOOFDSTUK V.

DE AANSLAG.

Een paar dagen waren verloopen sedert Raffles den kellner met het gele gelaat had gevolgd, en ontdekt had, dat hij zich van rattenkruid had voorzien.

Van dat oogenblik af hield hij hem goed in het oog, evenals Charles die was aangegrepen door een groote onrust en reeds sedert eenige malen had verklaard, niet te begrijpen, waarom Raffles den schurk niet dadelijk liet arresteren, al was het maar om den reeds gepleegden moord op zijn neef, waarop Raffles dan telkens glimlachend antwoordde :

„Maak je niet ongerust, daarvoor zal hij te zijner tijd wel boeten, hij moet mij als lokaas dienen, om mij op het spoor van andere bendeleden te brengen, en dat zou hij moeilijk kunnen doen, als hij op den electrischen stoel wordt gebracht.

„Maar toch moeten wij er maar niet te vast op rekenen, je kan immers nooit weten of hij toch niet wordt vrijgesproken wegens gebrek aan bewijs bijvoorbeeld en hij weet heel goed, dat zijn laatste uur geslagen zou zijn, wanneer hij de geheimen van de bende verried; al was het dan slechts voor zoover die hem bekend zijn !”

En daarbij was het gesprek telkens gebleven, maar Charles kon zijn ongerustheid niet van zich afzetten, het was immers mogelijk, dat Jim aan hun waakzaamheid zou ontsnappen en kans zou zien de ongelukkige vrouw, die hem zou kunnen verraden, van het leven te berooven, vóór zij haar ter hulp zouden kunnen snellen !

Het was omstreeks negen uur in den avond, toen Raffles en Charles de restauratiezaal binnentraden.

Het was nog niet vol en zij hadden geen moeite een onbezet tafeltje voor twee personen te vinden.

„Kijk eens, daar zit Marie Campbell !” riep Charles halffluid, toen hij had plaats genomen.

„Ja, waarlijk, zij schijnt hem dus niet te

vreezen !” kwam Raffles, terwijl hij zijn blik even vestigde op de jonge vrouw, dié slechts een tafeltje van hen verwijderd zat.

Zij scheen Raffles echter in het geheel niet op te merken, en staarde met afwezigen blik voor zich uit.

Zij was alleen.

Jim Draper liep af en aan, geler dan ooit naar het scheen, met een stroeven, boozen trek om de dunne lippen en een diepe rimpel tusschen de strak getrokken wenkbrauwen.

„De kerel ziet er allesbehalve geruststellend uit !” mompelde Charles. „Wij moeten hem in het oog houden !”

„Dat zullen wij ook wel, maak je daaromtrent niet ongerust ! Hij zal geen oogwenk aan mijn aandacht ontgaan !” kwam Raffles.

Langzamerhand vulde zich de zaal en om tien uur in den avond werden de „wijken” der kellners verwisseld, Draper kreeg het tafeltje van Marie Campbell voor zijn rekening.

Alsof hij nooit iets met de vrouw uitstaande had gehad, trad hij op haar tafeltje toe, want haar glas was juist ledig, en nam haar bestelling op.

Charles hoorde duidelijk een glas „thee” bestellen.

De jonge man was reeds bekend met de gebruiken van de inrichting en hij wist zeer goed, wat er met „thee” bedoeld werd, whisky-soda !”

Ook hier mocht geen sterke drank worden getapt, maar de trouwe bezoekers wisten wel, dat er een geheime kelder onder het buffet was, waar een groote voorraad sterke drank was opgeslagen, die echter slechts aan goede bekenden van den gérant werd geschonken, van wie hij kon verwachten, dat zij de zaak niet aan de groote klok zouden hangen.

Zoodra de kellner zich verwijderde, gaf Raffles Charles een wenk en zeide :

„Zie eens wat hij uitvoert, maar geef vooral acht, dat je niet wordt opgemerkt !”

Charles gaf aan de uitnoodiging gehoor en

ging den kellner na.

Deze gaf de bestelling aan het buffet op en reeds stond het gevulde glas op het blad, toen Charles nog niet halfweg de zaal was.

En het volgende oogenblik was Draper door een smalle deur naast het buffet verdwenen.

„Wat gaat hij nu uitvoeren?” vroeg de jonge man zich ongerust af. „Ik moet zien, wat hij doet!”

Hij zette zijn weg zoo snel hij kon voort, maar toen hij de deur naast het buffet bereikt had en daar wilde binnengaan, trad de buffetchef hem in den weg en zeide met een glimlach:

„U is verkeerd, mijnheer, dit is een dienstgang! Alleen voor de kellners bestemd!”

Charles stampvoette en een vaag gevoel van angst en onrust, waaraan hij geen naam kon geven, kroop in z'n keel op en maakte die droog en prikkelig.

Hij bleef even besluiteloos staan en toen hij zich omwendde, zag hij heel aan het andere einde van de zaal, waar zijn tafeltje was, hoe Draper reeds het glas op de tafel van de jonge vrouw neerzette, zich dadelijk weder omwendde en heenging.

Zoo snel hij kon, liep Charles terug en hij had al woedend willen uitvaren, toen zijn weg een oogenblik versperd werd door een opgewonden gezelschap jongelui, dat zooeven was binnen getreden en nu luid schreeuwend en lachend naar een plaats zochten.

Hij verloor het tafeltje van de jonge vrouw een oogenblik uit het oog, en toen hij eindelijk zijn plaats weder bereikt had, had zij haar glas reeds leeg gedronken.....

Charles werd zeer bleek en voelde zijn knieën onder zich knikken.

„Wat is er?” vroeg Raffles. „Heb je hem kunnen volgen?”

„Nee! Heb je het dan niet gezien? Hij had de zaal verlaten door een deur naast het buffet, en daar kon ik hem niet volgen!”

Raffles had zijn gelaat afgewend en de jonge man kon niet zien, wat er op te lezen viel.

De Groote Onbekende keek met aandacht naar de jonge vrouw, die een paar passen verder zat en nog altijd in gedachten voor zich uitstaarde, blijkbaar zonder besef van hetgeen er om haar heen gebeurde.

Een kwartier lang zaten de vrienden zwijgend tegenover elkander, nu en dan een steelschen blik werpend op het gelaat van Marie Campbell, die zich van hun aanwezigheid in het geheel niet scheen bewust te zijn.

Draper stond op eenigen afstand, zeer bleek en hij hield zijn groenachtig schitterende oogen

op het ledige glas, dat voor de jonge vrouw stond.

Traag kropen de kwartieren voort en maar altijd bleef Marie Campbell onbewegelijk zitten.

„Als hij nu toch eens kans had gezien, om het vergif door haar drank te mengen!” kreunde Charles op zachten toon. „Waarom handelen wij toch niet. Waarom blijven we hier maar zitten? Misschien is zij nog te redden!”

„Als iemand arsenicum heeft ingenomen, Charles, dan kan niets hem redden, tenzij de maag op het zelfde oogenblik wordt uitgepompt, en dan nog is de kans op beterschap gering, wanneer de dosis groot is.”

Het werd één uur en Draper ging heen om zijn plaats te ruimen voor een collega, die hem tot zes uur in den morgen zou vervangen.

Hij wierp nog een laatsten onderzoekenden blik op Marie Campbell, toen hij in de deur stond, met zijn jas aan en zijn bolhoed op, gereed om heen te gaan, en toen viel de deur achter hem dicht.

„Ik begrijp niet, waarom wij den schurk laten gaan!” bromde Charles. „En ik begrijp ook niet, Edward, dat jij zoo kalm schijnt te blijven!”

„Wat gebeuren moet, Charles, dat gebeurt!” hernam Raffles schouderophalend.

„Zie eens naar de vrouw!” riep Charles plotseling uit, terwijl hij naar Marie Campbell wees.

Zij had de hand aan het hoofd gebracht, wreef langzaam langs de slapen en scheen toen een aanval van onpasselijkheid te krijgen, want haar geheele lichaam schokte en zij stond haastig op, haar handtaschje achterlatend en ijde naar een deur, waardoor zij verdween.

Nu stond ook Raffles op en volgde haar in allerijl nadat hij Charles zacht had toegevoegd:

„Blijf hier wachten, ik zal zien, wat het is!”

Een kwartier later pas keerde hij terug en zeide op zachten, doch ernstigen toon:

„Zij is zeer ziek, zij ligt nu in de kamer van den gérant en wij zullen haar aanstonds overbrengen naar haar woning. Ga met mij mede.”

Charles volgde hem, bleek als een doek, zijn handen tot vuisten gebald en even later traden zij het vertrek van den gérant binnen, waar de jonge vrouw bleek en beweegloos op een rustbank lag, terwijl de gérant, de oberkellner, de zaalchef en nog een paar personen om haar heen stonden.

Het bleek Charles bij het binnenkomen, dat Raffles zich voor geneesheer had uitgegeven, want met dien titel sprak de gérant hem aan.

„Hoe komt de vrouw plotseling zoo ziek,

dokter?" zoo wendde hij zich met een bezorgden blik tot Raffles, die den pols van den zieke voelde.

„Zij moet iets verkeerd hebben binnengekregen!" antwoordde Raffles kortaf. „Is de auto er, welke ik heb laten halen?"

„Zij staat voor de deur te wachten, dokter!"

„Help mij haar dan naar den wagen dragen!" zoo richtte Charles zich tot Raffles en daarop droegen de beide mannen het slappe lichaam van de zachtjes kreunende vrouw door een dienstgang naar de wachtende auto, waarin zij behoedzaam werd neergelegd.

Den volgenden dag kwam een geneesheer naar Marie Campbell zien — zij was toen reeds dood.

Dienzelfden avond was het bericht van het overlijden van de jonge vrouw, die een vaak geziene bezoeker van de Manhattan Bar was, in die geheele buurt waar pret gemaakt en feest gevierd werd, reeds bekend.

Draper nam zijn werk zooals gewoonlijk waar, maar zijn oogen hadden een dof tint, en zijn lippen trilden herhaaldelijk, zonder dat hij er blijkbaar iets aan kon doen.

Hij stond nu en dan zóó diep in gedachten, dat een ongeduldige gast hem herhaalde malen moest roepen, voor hij het hoorde.

Het was ongeveer tien uur, toen er een man binnentrad met rood haar en een tamelijk gemeen gezicht, die met den blik Draper zocht, tusschen duim en wijsvinger het bovenlid van zijn rechteroog vastgreep en dat snel een paar malen over het onderlid streek, alsof hij een vuiltje wilde verwijderen.

Dadelijk antwoordde de kellner door met den wijsvinger van de linkerhand even den slaap boven de linkerwenkbrauw aan te raken.

De roodkop slenterde den kant uit, waar hij stond, keek even om zich heen en zeide toen in het voorbijgaan:

„Ik moet je spreken, over tien minuten in de gang! Er is vannacht een prachtslag te slaan! A propos, weet je, dat Marie Campbell dood is? Maar man wat verschiet je er van! O, maar dat is waar ook, je hebt haar vroeger gekend, niet waar?"

„Gekend, heel in de verte," mompelde Draper op schorren toon. „Wat, wat scheelde haar eigenlijk?"

„Daar zijn de geleerden het niet over eens, een beroerte, of zoo! Overmorgen wordt ze begraven! Ik heb haar gezien, een mooie dooie! Je zoudt zeggen, dat ze sliep! Wat sta je toch te beven, man! Het lijkt waarempel wel of je te veel gedronken hebt! Nu, over tien

minuten, denk er aan!"

En de man met het roode haar slenterde verder, dronk snel een kop koffie leeg en ging toen naar de gang, waar Draper zich een oogenblik later bij hem voegde.

„Zeg vlug op!" begon de kellner op zachten toon, „ik kan binnen niet gemist worden!"

„Hoe laat ben je vrij van nacht?"

„Eén uur!"

„Dat treft prachtig! Luister eens! Aanstonds komt er hier een schatrijke nikker, een voormalige bokser, geloof ik, een kerel, dien ze een millioen dollar voor een enkelen wedstrijd betaalden! Je moet zien hoe hij schittert van de juweelen en hij loopt met nooit minder dan vijf en twintig dollar in zijn zak!"

„Welnu, wat zou dat?" vroeg Draper op suffen toon.

„Wat heb ik nu aan de hand? Ben je kindsch geworden Jim? Ze hebben mij jou als een der beste leden van de bende geschilderd en daarom wendde ik mij juist tot jou, ook omdat je hier toch werkt! Zouden ze zich zoo in jou vergist hebben?"

Draper vermande zich en antwoordde:

„Je kunt me krijgen! Maar als de nikker voor één uur weer weggaat, dan kan ik je toch niet helpen!"

„Hij zal niet voor één uur weggaan, daar zorgt de meid voor, die hij bij zich heeft!"

„Die helpt dus mee?"

„Ja."

„Ik haal er eigenlijk liever geen vrouwen bij!" bromde Draper. „Vrouwen kunnen je in den stoel helpen! Maar als het niet anders kan, ..."

„Nee, het gaat niet anders! Zij kan ons van veel nut zijn! Zij zal den nikker dronken voeren en de rest is kinderspel!"

„Hoeveel zijn er?"

„Ik heb gedacht, Jim, dat veel varkens de spoeling dun maken en met zijn drieën kunnen wij het werk gemakkelijk af."

„Maar hij is een voormalig bokser!"

„O, zij zal hem wel zooveel te drinken geven, dat hij zijn handen zelfs niet kan optillen!" hernam de roodkop met een valsch lachje. „En anders, wij hebben toch onze messen nog!"

„Hoe laat zal het zijn?"

„Om iets over éénen, bij half twee!"

„En waar?"

„In de 43rd Street! Daar woont zij, daar is het goed stil om dien tijd! Wij zullen hem laten uitstappen en als de chauffeur is weggereden, dan kan het gebeuren!"

„Top, dan ben ik je man!” zeide Draper en op zachten toon voegde hij er bij:

„Wacht mij dan om één uur bij den uitgang, dan kunnen wij in een auto die twee nagaan.”

„Afgesproken.”

Draper knikte den man met het roode haar nog eens toe, en wipte weder de deur van de restauratiezaal binnen.

Hij merkte er dus ook niets van, dat de roodkop hem grijnzend nakeek en voor zich heen mompelde:

„Lach jij maar, schurk, laat je tanden maar zien! Wij zullen zien, wie het laatst lacht.....”

Omstreeks een uur later trad er een reusachtige, opzichtig gekleede neger met blinkend witte tanden en een kroeskop, waarin reeds het grijs den boventoon voerde, met een jonge, al even opzichtig gekleede vrouw, de restauratiezaal binnen.

Draper behoefde er geen oogenblik aan te twifelen, of de nieuwe bezoeker was de man, waar over de roodkop hem gesproken had.

Zijn vingers schitterden van de juweelen ringen, hij droeg grooten juweelen knopen in zijn overhemd, een juweelen doekspeld in zijn vuurroode das, zelfs juweelen manchetknopen.

En dat hij rijk was, bleek al spoedig uit de verteringen, welke hij maakte.

Hij riep den aanvoerder van het kleine orkestje bij zich en drukte den man een biljet van honderd dollar in de handen, met het luid geschreeuwde verzoek om hem een bepaalde wals voor te spelen.

Er werd een souper opgedischt, dat klonk als een klok en het duurde niet lang, of de neger bewees daadwerkelijk, dat het in het drooggelegde New-York nog zeer goed mogelijk was, zich een stuk in den kraag te drinken.

Hij werd hoe langer hoe uitbundiger en toen het één uur sloeg, kon hij nauwelijks meer op zijn beenen staan.

De demi-mondaine, die in zijn gezelschap was, had Draper nu en dan een veelzeggenden blik toegeworpen, dien deze zeer goed verstond.

Eindelijk scheen de vrouw er genoeg van te krijgen en niet zonder moeite troonde zij haar zwarten galant mede.

Op dit oogenblik had Draper slechts gewacht, om op zijn beurt vlug de zaal te verlaten, waar zijn opvolger reeds gereed stond, haastig af te rekenen, zijn hoed en jas te gaan halen en zich haastig bij den roodkop te gaan voegen, die hem reeds ongeduldig bij den ingang wachtte.

Zij zagen juist hoe de vrouw den beschonken

neger in een auto werkte, waarvan de veeren onder zijn gewicht kraakten en hoe het voertuig daarop wegreed.

De man met het roode haar had echter reeds voor een tweede auto gezorgd en beval nu den chauffeur hem naar de 43rd Street te brengen.

Toen zij op weg waren vroeg Draper:

„Waarom heb je den chauffeur eigenlijk niet gezegd, dat hij de andere auto moest volgen?”

„Dat zou al heel dom zijn geweest,” gromde de man met het roode haar. „Denk je, dat ik er op gesteld ben, dat zoo'n chauffeur later getuigenis aflegt?”

„Daar heb je gelijk in!” hernam de kellner. „Daaraan had ik niet zoo spoedig gedacht!”

„Ik geloof het graag, je schijnt je gedachten heel ergens anders te hebben,” bromde de ander. „Als je straks maar een beetje met je hoofd bij de zaak bent, want als die neger nuchter wordt op het verkeerde oogenblik, dan kon het ons wel eens leelijk vergaan!”

De rit duurde ongeveer een half uur en toen stond de auto stil aan het begin van de 43rd Street.

De chauffeur boog zich ter zijde en riep door het openstaande portierraampje:

„Welk nummer?”

„Laat maar staan, chauffeur, we stappen uit!” antwoordde de roodkop en tegelijkertijd opende hij het portier, stapte uit, betaalde den chauffeur die dadelijk weder wegreed en ging met Draper te voet verder.

„Heb je je mes klaar?” vroeg hij na eenige oogenblikken.

„Maak je maar niet bezorgd!” antwoordde Draper op onverschilligen toon. „Maar waar is de kerel nu?”

„Ik geloof dat ik daar al iets zie!” antwoordde de ander en hij wees op twee gestalten, die een vijftig meter voor hen uit over het geheel verlaten trottoir liepen.

Het was hier zeer stil en de plek scheen bij uitstek geschikt te zijn, om er een aanslag te wagen want aan de overzijde van de straat strekte zich op deze plaats een groot, nog onbebouwd terrein uit en de huizen waren voor het meerendeel reeds in duisternis gehuld.

„Kom snel mee!” fluisterde Draper en nu was hij het, die zijn medeplichtige meesleurde.

Binnen een paar tellen hadden zij den neger en de vrouw, die in zijn gezelschap was en die nu en dan achterom had gezien, ingehaald.

Het oogenblik om te handelen was gekomen.

„Let op!” siste Draper tusschen de tanden. En hij hief de hand op, waarin het lemmet

van een vlijmscherp dolkmes flikkerde.

Maar op hetzelfde oogenblik scheen de neger iets verdachts te hooren en argwaan te krijgen.

Misschien ontnuchterde hem die argwaan plotseling, want hij wendde zich snel als het weerlicht om en velde den man met het mes met een rechten kaakslag, die hem, zonder dat hij een kreet kon slaken, ter aarde deed storten.

Het volgende gebeurde zoo snel, dat het scheen, alsof de acteurs in dit kleine drama hunne rollen langen tijd achtereen hadden gerepeteerd.

De man met het roode haar raapte het mes op, dat den moordenaar uit de hand was gevlogen en liet het snel in zijn zak glijden, de neger laadde het slappe lichaam van den neergevelden kellner als een zak waschgoed op zijn

schouder en de demimondaine zette het zoo vlug op een loopen, dat de beste hardlooper haar niet zou hebben ingehaald.

Nog geen minuut later beklommen de drie mannen, de neger, nog altijd met het lichaam van Draper op zijn schouder, de trap van een groote huurkazerne en traden een kamer binnen, waar een bed stond, waarop Draper werd neergeworpen.

En daarop namen de drie personen, die den kellner hier hadden gebracht, bijna tegelijkertijd de pruiken af, die hunne respectieve hoofden bedekten, keken elkander eens glimlachend en voldaan aan en slaakten een zucht van verlichting. Raffles de roodkop, Henderson de neger en Charles Brand de demi-mondaine.

HOOFDSTUK VI.

DE VERSCHIJNING.

Het was ongeveer drie uur in den morgen, toen Draper uit zijn bezwijming ontwaakte.

Hij sloeg langzaam de oogen op, wreef zich even over het voorhoofd en keek om zich heen.

Bij het flakkerende licht van een klein nachtlampje zag hij, dat hij zich in een tamelijk groot vertrek bevond, van slechts weinig meubels voorzien en dat als slaapkamer was ingericht.

Hij richtte zich half op en toen werd zijn aandacht getrokken door een schilderij, dat vlak tegenover zijn bed hing en dat een portret van Mona Lisa voorstelde, een oleogravure, zooals er zeer vele vervaardigd werden in den tijd, toen het beroemde origineel uit het Louvre gestolen werd.

Maar het was niet het schilderij, dat zijn aandacht gevangen hield, dat was het eigenaardige groenachtige lichtschijnsel, dat van het schilderij scheen uit te stralen, of dat er op geworpen werd door een onzichtbare, geheimzinnige lichtbron.

De giftmenger gevoelde een eigenaardige gewaarwording hem bekruipen, want het was alsof de oogen van de minnares van Da Vinci hem aanstaarde met een dreigende, bestraffende uitdrukking.

Het lichtschijnsel werd een oogenblik zwaker, het scheen te zullen verdwijnen, maar toen werd het langzaam weder helderder, en het gelaat van Mona Lisa was verdwenen, uit de lijst staarde hem nu een doodsbleek gelaat aan, het gelaat van de vermoorde vrouw van Marie Campbell.

De oogen in het gelaat leefden, zij hadden een strarende uitdrukking en schenen tot in het diepst van zijn ziel te willen lezen, en nu begonnen de bleeke lippen te bewegen, zij spraken een enkel woord:

„Moordenaar!”

Met een heeschen kreet, die zich met moeite aan zijn keel scheen te ontwingen, kwam Draper overeind in het bed, een zweetdruppel

aan ieder haar, dat recht overeind op het hoofd stond, als de stekels van een everzwijn, met oogen, die hem van angst uit het hoofd dreigden te puilen en met een tong die hem aan het gehemelte vast kleefde.

Hij bedekte de oogen met de handen en eensklaps barstte hij uit:

„Weg! weg! Ben je een spooksel uit de hel, dat mijn geheim komt ontlokken? Welnu, ik beken, ik heb je gedood! Ik wil alles bekennen, maar ga weg! Staar mij niet aan met die vreeselijke oogen, ik voel, dat ik gek word! Ik wil alles bekennen!”

Uitgeput liet de moordenaar zich achterover in het kussen vallen, terwijl hij de oogen sloot, om de verschijning niet meer te zien.

Toen hij ze eindelijk weder opende, was de zonderlinge groene lichtglans verdwenen.

Maar nu zag hij drie zwijgende gedaanten voor zijn bed staan, die op zijn ontwaken schenen te hebben gewacht.

Eén hunner trad op den schakelaar van het electrische licht toe, en bij het heldere schijnsel zag Draper nu drie mannen voor zijn bed staan, die hij nooit te voren had gezien en die nu zwijgend op hem neerkeken.

Het waren Raffles en Charles en Henderson. Raffles begon het eerst te spreken.

„Wij hebben zoeven je bekentenis gehoord, Jim Draper, en je lot is beslist! Ontkennen zou je overigens niet baten, wij weten alles, wij weten, wat je gedaan hebt en wat je zoudt hebben gedaan, als wij niet tusschen beide waren gekomen! Je hebt je neef vermoord, je hadt ook je vrouw willen dooden....”

„Dus zij leeft?” riep Draper uit.

„Zij leeft, dank zij ons! Denk echter niet, dat dit uw straf zal verminderen! Want wij zijn er nog niet! Gij zijt lid van de bende van Het Kwade Oog!”

Draper kromp ineen en wierp Raffles een schuwen blik toe.

„Gelogen!” zeide hij toen op schorren toon.

„Tracht het niet te ontkennen!” hernam

Raffles streng. „De bewijzen zijn te overstelpend. Ik heb u in de Manhattan Bar teekens zien wisselen, en gij hebt zelfs met mij gesproken, nadat ik u zelf het teeken had gegeven!”

„Met u? Dat is onmogelijk!” riep Draper op woesten toon. „Ik heb u nooit gezien!”

„Bezin u maar eens!” hernam Raffles kalm. „Het is waar, ik had toen rood haar! Dit!”

En met deze woorden haalde hij de roode pruik te voorschijn, welke hij dien avond had gedragen en zette haar snel op.

Draepr slaakte een kreet van schrik en woede en schreeuwde:

„Het was dus alles bedrog? Gij hebt mij in een val gelokt!”

„Dat hebt gij daar zeer schrander ontdekt!” kwam Raffles ironisch. „Inderdaad heeft er zoo iets plaats gehad! Zoudt gij nu maar niet liever erkennen, dat ik het bij het rechte einde had? Het zou u toch niet baten, is gij het zou willen loochenen!”

Draper boog het hoofd, na Raffles een duisteren blik te hebben toegeworpen.

Het was duidelijk te zien, dat de schurk reeds weder over middelen peinsde om zijn huid te redden, nu hij over den eersten schrik heen was en men had hem medegedeeld, dat zijn aanslag mislukt was.

En reeds had Raffles er spijt van, dat hij de ellendeling niet had laten gelooven aan een spookverschijning, misschien had de ontzetting hem wel tot spreken gedwongen!

Eenigen tijd heerschte er een gespannen stilzwijgen in het vertrek en toen vroeg Draper op gedempten toon:

„Luister goed! De rechter zal mij moeten bewijzen, wat ik zoeven bekend heb! Ik zou alles kunnen loochenen! Maar, laten wij een oogenblik aannemen, dat ik het inderdaad gedaan had, denkt gij dan, dat het de strafmaat zou verminderen, als ik u inlichtte omtrent zekere zaken betreffende de bende?”

Raffles haalde minachtend de schouders op.

„Vlei u toch niet met een hoop, die toch niet verwezenlijkt zal worden!” riep hij toornig uit. „Uw vrouw heeft mij medegedeeld, dat de moord op uw neef nog geen vol jaar geleden gepleegd is! Men zal het stoffelijk overschot kunnen opgraven, en de aanwezigheid van het vergif zal nog gemakkelijk kunnen worden geconstateerd!”

„Maar ik kan ontkennen! Ik zal ontkennen!” riep Draper uit.

„Dat zal u niet baten, uw vrouw heeft uw bekentenis gehoord!”

„Maar dat is niet voldoende!” riep Draper op zegevierendend toon. „Haha, ik ken de wet te goed! Eén getuige is niet voldoende! De rechter zal zeggen, dat zij uit wraakzucht heeft gehandeld!”

Raffles beet zich op de lippen, want hij wist maar al te goed, dat de schurk in dit opzicht gelijk had, op zijn best zou men hem moeten vrijspreken bij gebrek aan bewijs.

Maar toen hief hij snel het hoofd op en beet den ellendeling toe:

„Dat mag zoo zijn, dat is de zaak van het gerecht! Maar voor den moordaanslag op Marie Campbell zou men u in ieder geval een tiental jaartjes naar Sing-Sing sturen!”

„Ook daarvoor zijn geen bewijzen!” riep Draper brutaal uit.

„Denkt u dat? Dat zal ik u anders bewijzen!” riep Raffles toornig uit. „Ik had alles van te voren met de ongelukkige vrouw afgesproken en zelfs mijn beste vriend,” Raffles wees hierbij op Charles, „wist er aanvankelijk niets van omdat ik zelfs hem het geheim niet durfde toevertrouwen! Een oogenblik heb ik groote vrees gekoesterd, dat wil ik wel toegeven, maar toen ik uw gelaat zag, nadat gij weder met de vergiftigde drank waart binnen gekomen, toen wist ik, dat ik op tijd had ingegrepen! Toen gij weder heenging, na uw slachtoffer den giftedrank te hebben voorgezet, plaatste ik bliksemsnel mijn eigen geledigd glas op haar tafeltje en goot den inhoud van het glas, dat gij haar gebracht had, over in een klein medicijnfleschje, dat ik tot dat doel had meegebracht en het gebaar is zeker door drie of vier bezoekers gezien! Trouwens zou mijn eigen getuigenis voldoende zijn, en ook die van den drogist in het Noorden van de stad!”

Het was alsof Draper door een knotsslag hoorde. Hij begreep maar al te goed, wat zij voor hem beteekenden: Minstens tien jaren eenzame opsluiting in een staatsgevangenis!

Het zweet stond hem op de slapen en zijn stem had een drogen klank, toen hij, na zijn lippen te hebben bevochtigd uitriep:

„Ga voort! zeg mij alles!”

„O, de rest is spoedig verhaald! Ik onderzocht den inhoud van het fleschje nog dienzelfden nacht, het bevatte genoeg arsenicum, om een geheel gezin uit te roeien! Toen liet ik u in den waan, dat gij in uw opzet geslaagd waart, in de overtuiging, dat de ontzetting u wel aan het spreken zou krijgen, als gij uw slachtoffer eensklaps voor u zoudt zien verschijnen. Daartoe was het noodig, dat ik een aanslag op touw zette, teneinde u naar de

eenzame plek te lokken, waar mijn vrienden en ik u onschadelijk zouden maken, en dat is uitstekend gelukt, al heb ik tot mijn spijt moeten constateeren, dat één van mijn twee vrienden, die op zulk een voortreffelijke wijze de rol van den rijken neger vervuld heeft, wel wat harder heeft toegeslagen, dan ik hem verzocht heb, met het gevolg, dat wij moodeloos lang op uw ontwaken hebben moeten wachten!"

Draper balde de vuisten en een sissend geluid kwam over zijn lippen, want hij begreep maar al te goed, dat er nu geen ontsnappen meer mogelijk was.

Hij had klaarblijkelijk te doen met particuliere detectives, die hem waren nagegaan en die hem ook den winkel van den drogist in het Noorden van de stad hadden zien binnentreden.

Daar hadden zij waarschijnlijk dadelijk een onderzoek ingesteld, de drogist had hun medegedeeld, dat hij inderdaad eenige minuten te voren rattekruid aan een klant had verkocht, en een ander was hem waarschijnlijk nagegaan en had gezien, waar hij bleef.

Maar plotseling viel hem iets in.

„Wilt gij mij eens zeggen, hoe de man er uitzag, die bij dien drogist vergif moet hebben gekocht?" vroeg hij, Raffles met zijn stekende oogen aangelurend.

Maar Raffles haalde de schouders op en antwoordde:

„De valsche baard is reeds in uw woning gevonden, Draper! Hoe gij u ook al wentelt en keert, gij kunt niet ontkomen."

Draper liet zich in de kussens terug vallen, hij zag nu zelf in, dat hij verloren was, het net van bewijzen spande zich zoo dicht om hem toe, dat ontkomen niet meer mogelijk was, tenzij....

Draper had het hoofd op de borst laten zinken en scheen vliegensvlug na te denken.

Toen keek hij schichtig om zich heen, als om zich te overtuigen, dat niemand hem had kunnen hooren, behalve de drie mannen, die voor zijn bed stonden.

„Luister eens!" begon hij op fluisterenden toon. „Denkt gij, dat men mijn straf zou verminderen, als ik inlichtingen verstrekte betreffende.... de bende, welke gij zooeven genoemd hebt?"

„Daarvan ben ik overtuigd!" zeide Raffles. „Gij zoudt als kroongetuige kunnen optreden, hetzelfde geldt hier als in Engeland: men zal uw straf aanmerkelijk verminderen, als gij tegen de bende getuigt!"

„Maar, dat zou dan in het publiek moeten

geschieden!" riep Draper verschrikt uit: „Een maal zou ik toch weder uit de gevangenis loskomen en mijn voormalige makkers zouden zich weten te wreken! Gij kent hen niet, gij weet niet, waartoe zij in staat zijn, de wet van het Kwade Oog is meedoogenloos en verraad straft zij op vreeselijke wijze."

„Die kans bestaat inderdaad!" moest Raffles toegeven. „Maar, er is misschien wel iets op te vinden, al moet ik u zeggen, dat ik volstrekt niet kan inzien waarom ik eigenlijk medelijden met u zou hebben. Gij zijt een beest, een schurk zonder een grein menschelijk gevoel en eigenlijk verdient gij niet beter dan de strop! Maar ik wil u een kans geven! Gij deelt mij nu aanstonds mede, waar en wanneer de aanvoerders van de bende voor het eerst vergaderen, en dan zal ik wel zorgen, dat uw aangifte geheim blijft, of althans niet eerder komt aan het hoofdbureau van politie. Ik zal dan al mijn invloed aanwenden, opdat men uw straf eenigzins verzacht, maar denk niet, dat gij vrij zult komen!"

Draper dacht even na en riep toen vastbesloten uit:

„Als gij mij dat kunt toezeggen, dan ben ik uw man! Vraag slechts!"

„Wanneer is de eerste vergadering?"

„Morgennacht!"

„Hoe laat?"

„Om twee uur."

„Waar?"

„Op de bovenste verdieping van het Manhattan Building."

„Maar dat is een gebouw van drie en dertig verdiepingen!" riep Charles verbaasd uit.

„Zij komen dan ook niet op de gewone wijze, zij komen met vlieg machines!" hernam Draper.

„Wat? Zij strijken dus op het dak neder?" riep Raffles verrast.

„Ja. Het is volkomen vlak, met grind bestrooid en het heeft een oppervlakte van bijna tienduizend vierkante voet en voor een ervaren vlieger is het zeer gemakkelijk om neer te dalen op een dak, als dit, dat bijna honderd meter lang is en dat ver boven de omgeving uitstrekt.

Het is trouwens reeds verscheidene malen voorgekomen, dat op dat dak een vlieg machine is neergestreken en men behoeft niet te vreezen, dat de politie er aandacht aan zou schenken."

„Hoe veel van die machines zijn er?"

„Vier of vijf."

„En hoeveel personen brengen zij aan?"

„Ongeveer twintig.”

„Is de bewoner van de bovenste verdieping lid van de bende?”

„Ja. Hij heet Corn en hij verbeeldt handelaar in graan te zijn. Hij heeft een zeer groot kantoor en daar vergaderen de bendehoofden.”

„Maar waarom kiezen zij die zonderlinge plek uit?” vroeg Charles verwonderd.

„Het is een betere plek dan gij denkt, mijnheer, zij kunnen er niet overvallen worden, want bij het minste alarm ijlen zij naar het dak, stijgen in hun vliegmachines, waarbij een paar wakers achterblijven en vliegen weg! Het bestijgen van de trap, of het naar boven komen van de lift wordt hun dadelijk verraden door een elektrische alarmschel.”

„Hoelang duren die bijeenkomsten meestal?”

„Een uur ongeveer.”

„Komen daar alle aanvoerders van de bende?”

„Bij lange na niet!” riep Draper uit, en het

was, alsof er een klank van trots in zijn stem lag, toen hij dit zeide. „Daar op de bovenste verdieping van Manhattan Building komt slecht een klein gedeelte van het corps aanvoerders bijeen, maar ik moet zeggen, dat het alle knappe koppen zijn. En dit is alles wat ik weet, dat bezweer ik u!”

„Het is goed!” zeide Raffles afgemeten. „Het spreekt van zelf, dat gij hier blijft en wij zullen wel zorgen, dat gij niet kunt ontsnappen! Blijkt gij de waarheid te hebben gesproken, dan geef ik u mijn eerewoord, dat ik u zal noemen als de man, die ons op de hoogte heeft gebracht en ons in staat hebt gesteld, een deel van het lugubere gespuis op te ruimen. Ik zal er dan tevens op aan dringen, dat men uw naam niet in het openbaar noemt, om u voor de wraak van uw bondgenooten te behoeden, al hebt gij daar eigenlijk volstrekt geen recht op!”

HOOFDSTUK VII.

DE STRIJD TEGEN DE BANDIETEN.

Het was de volgende nacht omstreeks één uur, toen een klein groepje mannen, allen in de uniform van politie gekleed, onder aanvoering van een inspecteur, het reusachtige Manhattan gebouw naderde, dat bijna vijftig meters uitstak boven de hoogste huizen in de onmiddellijk omgeving.

Het gebouw was bijna tweehonderd meter hoog, van de oppervlakte van de straat tot het uiterste topje van den toren, die een van de hoeken bekroonde en het dak bevond zich ongeveer honderd tachtig meter boven den grond.

Die inspecteur was niemand anders dan John Raffles en hij had nog geen half uur geleden de vijftien manschappen, die hem vergezelden, met een paar korte woorden opgecommandeerd uit het groote posthuis op een kwartier uurs afstand van het reusachtige gebouw, waar zij half dommelend in de groote wachtzaal bijeen zaten, in afwachting, of men soms voor het een of ander hunne diensten zou noodig hebben.

Geen van de manschappen kende den inspecteur van aanzien, maar zijn uniform deed, zooals steeds en overal, wonderen, en niemand hunner twijfelde er ook maar één seconde aan, of men had met een echten politie-beambte te doen.

Voor het gebouw stonden Henderson en Charles te wachten, die er wel eenigzins uitzagen als monteurs of electriciens.

De gewaande inspecteur trad haastig op hen toe, wisselde fluisterend eenige woorden met hen en richtte zich toen tot zijn manschappen met de volgende korte toespraak:

„Luister eens mannen, hier is eer voor jullie te behalen! Deze twee heeren, de detectives uit een andere wijk, zijn op het spoor gekomen van een groot aantal aanvoerders der bende van het Kwade Oog, die hier van nacht zullen vergaderen, op de bovenste verdieping van het huis! Ik zie eenigen uwer verwonderd kijken, maar laat ik er dadelijk aan toe voegen! Zij zullen op het dak neerstrijken en wij hebben niets anders te doen dan te beletten, dat zij weder vertrekken.”

De agenten keken elkander eens aan en daarop zeide één hunner, terwijl hij de handen aan zijn pet bracht:

„Juist een maand geleden, sir, hebben mijn maats en ik al iets verdachts in de lucht gehoord en om vier uur in den morgen zouden wij gezworen hebben dat wij eenige vliegmachines, bijna een half dozijn, van het dak zagen opstijgen!”

„Dan weet je nu, waaraan dat was toe te schrijven en dat je je niet vergist hebt, vriend!” zeide Raffles eenvoudig. „Ik hoop op jullie te mogen rekenen. Zij zijn met twintig man en wij zijn dus talrijk genoeg, want wij zullen het voordeel van de verrassing hebben. Bij den minsten tegenstand maken jullie natuurlijk gebruik van de revolvers.”

Raffles had juist uitgesproken, toen zich boven de hoofden der agenten en der weinige late voorbijgangers, die zich in de buurt bevonden, het geraas van een snel rondwentelende schroef deed hooren.

Allen wendden het hoofd naar boven en in den helderen nachthemel zagen zij zeer duidelijk de zwarte gedaante van een vliegmachine, als een reusachtige vlieg, die neerstreek op het geweldige, platte dak, een dertigtal meters uitrolde en toen onzichtbaar werd achter den rand van het dak.

Hetzelfde herhaalde zich nog vijf maal binnen het tijdsverloop van een half uur en met ongeregelde tusschenpoozen.

Het werd tijd om te handelen.

„Zullen wij het huis niet aanstonds binnengaan, inspecteur?” vroeg de brigadier, die zich onder de manschappen bevond.

„Niet aanstonds, brigadier, want zij zouden onze nadering bemerken, vóór wij tijd zouden hebben, hen te overvallen! Wij moeten eerst de bewakers van de machines onschadelijk hebben gemaakt!”

„Maar daartoe moeten wij toch op het dak zijn?” hernam de brigadier.

„Natuurlijk, maar wij kunnen langs de brandladders naar boven klimmen! Dat zullen mijn twee detectives doen, die zijn het gewend! Zij zullen ons een sein geven, zoodra alles

gereed is en dan kunnen wij naar binnen gaan en ik zelf zal het elektrische alarmsignaal buiten werking stellen!"

En opnieuw wendde hij zich tot Charles en Henderson, waarop hij zijn manschappen verdeelde in kleine groepen, opdat zij niet al te zeer in het oog zouden vallen.

Misschien zwierf er wel een lid van de bende in de buurt, wiens achterdocht zou worden gaande gemaakt, door de tegenwoordigheid van zulk een groot aantal agenten en die zou trachten, zijn makkers te waarschuwen.

Charles en Henderson waren intusschen reeds om het gebouw heen geslopen en zij bevonden zich nu aan de achterzijde, waar zich de eindeloze rij brandladders bevond.

Dadelijk begonnen zij voorzichtig naar boven te klimmen, maar halverwege moesten zij even uitblazen, ieder van zeven en twintig treden, in een snel tempo te beklimmen!

Daarop zetten zij hun tocht voort, zonder eenig geruisch te maken.

Hun schoenen waren van dikke gummizolen voorzien, die niet het minste gerucht maakten op de stalen treden.

Zij droegen een soort werkkieel, die met de pantalon een geheel uitmaakte, zoodat zij zich gemakkelijk konden bewegen.

Zoo naderden zij eindelijk de tweeënveertigste verdieping en nog slechts een enkele trap scheidde hen van het dak.

Maar daarboven scheen men waakzaam te zijn, er was zeker een wachtpost uitgezet bij de trap, want eensklaps hoorde Charles die vooraan liep, een onderdrukten vloek en toen hij het hoofd ophief, zag hij een man, halverwege over de balustrade hangen, die juist de revolver met zorg op hem aanlegde.

De volgende seconde zou Charles den dood hebben gebracht, als hij niet vliegensvlug de hand in den zak had gestoken en een eigenaardig gevormd windpistool had getrokken.

Hij trok de haan over en zonder dat er een geluid hoorbaar werd, behalve iets, dat op een zucht leek, verliet de spitse kogel den loop van het wapen en trof den bandiet daarboven midden in het voorhoofd.

Zonder een kreet te slaken viel hij als het ware dubbel over de balustrade van het dak en de revolver ontgleed aan zijn machteloze hand.

Gelukkig raakte het wapen het staal van de trap niet, maar stortte in de diepte en kwam beneden op een hoop zand terecht.

Vliegensvlug zetten Charles en Henderson hun tocht voort, want het was niet onmogelijk,

dat men elders op het dak toch nog iets vernomen had.

Maar die vrees bleek ongegrond, want toen zij voorzichtig over den rand van het dak keken, ontwaarden zij geen enkel teeken van leven.

Dicht bij één der kanten van het dak, keurig naast elkander in gelid geplaatst, met den staart rustend op den rand van het dak, zoodat zij de geheele oppervlakte van het dak konden benutten, stonden zes vliegmachines, waaronder één met twee schroeven en die ieder in staat waren vier of vijf reizigers te vervoeren, met inbegrip van den bestuurder.

De maan was opgekomen en men kon op tamelijk verren afstand zien.

Zij klommen voorzichtig over de balustrade, wierpen zich plat voorover en begonnen met groote behoedzaamheid naar de vliegmachines te kruipen.

Toen zij er nog een twintigtal meters vandaan waren, hielden zij plotseling op, want hun geïmpreëerd oor had de gedempte klanken van een op fluisterenden toon gevoerd gesprek opgevangen.

En nu hun oogen aan de halve duisternis gewend waren, zagen zij een drietal mannen bijeen zitten, dicht bij de vliegmaschine, die het verst van hen verwijderd was.

Zij wisselden even een blik met elkander en daarop bracht Charles zijn mond aan het oor van den reus en fluisterde:

„Denk er om, dat zij volstrekt geen gelegenheid mogen krijgen hun revolver af te schieten en zoo hun medeplichtigen te waarschuwen!"

„Als het aan mij ligt, dan zullen zij hun heele leven nooit meer in de gelegenheid komen den trekker van een revolver over te halen, mijnheer Brand," antwoordde Henderson zacht.

„Ik waarschuw je, James, geen geweld, of het moet zijn om ons leven te verdedigen!" hernam Charles.

En hierop kropen de beide mannen met de uiterste behoedzaamheid verder, teneinde de drie bewakers van de vliegmachines te kunnen overvallen.

Zij hadden het groote voordeel, dat hun nadering door de vliegtuigen eenigzins gemaskeerd werd, want de vleugels wierpen donkere schaduwen op het dak.

Zij konden dus ongemerkt tot op vijf meter afstand naderen, maar toen wendde één van de bandieten toevallig het hoofd om, en zag in het maanlicht de twee aansluitende gedaanten.

In een oogwenk verdween zijn rechterhand in zijn zak, terwijl hij een gebrul van woede

slaakte, maar voor Charles was hij toch nog een weinig te langzaam geweest, want als een tijger was de jonge man op hem toegesprongen.

De bandiet, die juist had willen opstaan, verloor door den hevigen schok het evenwicht en had nu wel aan andere dingen te denken, dan om zijn revolver te grijpen, want de worsteling had dicht bij den rand van het dak plaats en een oogenblik van onopmerkzaamheid kon de dood beteekenen.

Van de twee andere bandieten had er zich een met een woedenden kreet op Charles geworpen, ten einde hem van zijn makker af te rukken, terwijl de derde Henderson tegemoet trad.

Dit werd natuurlijk zijn ongeluk, de reus liet hem kalm naderen, greep hem toen met beide handen in de borst, tilde hem boven zijn hoofd en wierp hem met zooveel geweld tegen de oppervlakte van het dak, dat de man met een paar gebroken ribben en een gapende hoofdwonde bleef liggen.

„Dat zal mijnheer Brand toch wel geen geweld noemen,” zoo bromde de reus voor zich heen, als om zich zelf te verontschuldigen. „Als hij een beetje teer is uitgevallen, dan kan ik daar verder niets aan doen!”

Daarop bemoeide hij zich met den man, die Charles met de eene hand had vastgegrepen en juist de andere had opgeheven, om hem een mes in den nek te stooten en nu was de strijd al heel spoedig beslist.

De man met het mes voelde zich als een veertje oplichten, zweefde door de lucht, kwam zeer onzacht op de grond en vóór hij zich kon verweren, of weder overeind had kunnen krabbelen, werd hij door een vuistslag als de slag van een moker, neergeveld en vlug gebonden.

Wat ten slotte den derden bandiet betreft, ook hem was het lot niet gunstig, want hij was, Charles steeds vasthoudend, uitgegleden en achterover getuimeld en met het hoofd juist te lande gekomen op de balustrade.

De aanraking met het harde bazalt scheen hem geheel te hebben versuft en men kon hem zonder eenig bezwaar binden en knevelen.

Het geheele gevecht had zeker geen vijf minuten geduurd en de beide mannen keken met voldoening op het verrichte werk neder.

Maar hiermede was hun taak nog niet afgelopen.

Zij haalden eenige stukken gereedschap uit hun wijde zakken en liepen op de vliegmachines toe.

Een paar handgrepen waren voldoende om de mechanieke vogels te verlammen en tot

bewegingloosheid te doemen.

Zij knikten eenvoudig de draad door, die van de magneet naar de bougie leidde, de vonk zou nu uitblijven, het benzinemengsel in de cylinders kon onmogelijk ontploffen, de zuigers konden zich niet bewegen, kortom, het geheele wonderlijke mechaniek was door deze enkele beweging tot stil stand gebracht.

En Charles en Henderson wisten uit ervaring, dat het in het gunstigste geval minstens een half uur duurt, om een vernielde bougie-draad door een nieuwe te vervangen.

Maar om geheel zeker te zijn, haalden zij ook hun Engelsche sleutels te voorschijn en begonnen snel en handig de moeren los te draaien van de schroefbouten, welke de houten schroeven op de as bevestigden.

Zij staken de moeren en de bouten in hun zak en al zouden nu de assen draaien, de reusachtige schroeven zouden er bij de eerste omwenteling met kracht worden afgeslingerd!

Zoodra dit geschied was, trad Charles naar den rand van het dak aan de Broadway gelegen en streek een rooden Bengaalschen lucifer af.

Het sein was al heel eenvoudig, maar hij wist, dat het doeltreffend was, want op verren afstand zou de rosse gloed van den lucifer zichtbaar zijn en Raffles wist nu, dat alles gereed was en dat hij met zijn manschappen zou kunnen binnendringen.

Na het sein te hebben gegeven, sleepten Henderson en Charles de drie gebonden bandieten naar een hoek van het dak en legden den doode op den rug tegen de balustrade.

Daarop trokken zij zich naar een anderen hoek van het dak terug en wachtten kalm op de dingen, die komen zouden.

Zoodra Raffles in de straat het roode sein gezien had, gaf hij op korten toon eenige bevelen, de agenten verzamelden zich weder en alle traden het reusachtige gebouw binnen, welks nachtportier reeds was gewaarschuwd.

Raffles wist wel, dat men de eerste trappen, ja bijna allen, zonder eenig bezwaar zou kunnen bestijgen, want het was natuurlijk buiten gesloten, dat de bandieten kans zouden hebben gezien, zonder dat het opviel, een electricisch alarmsignaal aan te brengen, hetwelk de komst van ongewenschte indringers zou hebben veraden.

Van de lift kon echter in geen geval gebruik worden gemaakt, want hier stonden de zaken anders, voor een handig electricien was het niet zeer moeilijk een installatie aan te brengen, die het aanstonds zou verklikken, wanneer de lift in

beweging kwam.

Zoo begon dus de bestijging van de breede trappen, die tot aan de vierde verdieping uit marmer bestonden.

Het was een tamelijk vermoeiende tocht en men moest onderweg wel drie maal stilhouden, om de longen, die als blaasbalgen werkten, weder tot rust te laten komen.

Maar eindelijk bevond men zich dan toch op de veertigste verdieping en nu werd het zaak om voorzichtigheid in acht te nemen.

Raffles wendde zich tot den brigadier en fluisterde :

„Ik moet een paar mannen hebben, die bijzonder zacht weten te loopen, er zijn er een paar onder u, die een weinig al te veel van een olifant hebben !”

De brigadier wees snel een viertal nog jonge, lenige agenten aan, waarop Raffles hernam :

„Luister nu goed, met deze vier mannen ga ik vooruit en zoek naar de deur, die hoogstwaarschijnlijk wel op slot zal zijn. Hoort gij eenmaal geraas, dan doet het er natuurlijk niet toe, of men uw stappen hoort en gij komt ons spoedig ter hulp, want dan zullen wij reeds slaags zijn met de bandieten ! Goed begrepen ?”

„Uitstekend, Sir !”

„Vooruit dan !”

De gewaande inspecteur sloop de laatste trappen op, gevolgd door de vier agenten, en de brigadier verbaasde zich niet weinig over de wijze waarop zijn meerdere zachtjes als een poes, volkomen onhoorbaar, de treden bestapte.

Raffles had de vier agenten tot stilte aangemaand, door zijn vinger op de lippen te leggen, en eindelijk stonden de vijf mannen op het portaal van de bovenste verdieping.

Wel vijf minuten stonden zij doodstil en toen ving het scherpe gehoor van den grooten onbekende, het vage gerucht van stemmen op, dat uit een vertrek scheen te komen, waarvan de deur zich op nauwelijks eenige schreden afstands bevond.

Hij ging op deze deur toe bukte zich en bracht zijn oog voor het sleutelgat.

Er lag een uitdrukking van voldoening om zijn lippen, toen hij zich tot de agenten wendde, en hun door teekens te verstaan gaf, dat de bandieten zich achter de deur bevonden.

Raffles begreep natuurlijk, dat hij niet behoefde te pogen, de deur te openen, want de bandieten zouden haar natuurlijk op slot gedaan en waarschijnlijk ook gegrendeld hebben.

Hij nam daarom drie der stevigste agenten terzijde, en fluisterde hun toe :

„Neem een flinken aanloop en werp u tegelijk tegen het paneel van de deur !”

De agenten knikten, ten bewijze dat zij het begrepen hadden, namen toen een aanloop, en wierpen zich tegelijk uit alle macht op de deur.

Krakend versplinterde het tamelijk dunne hout van het bovenpaneel, en in een oogwenk had Raffles zijn hand door het gat gestoken den sleutel in het slot omgedraaid en den zwaren terug getrokken.

Daar binnen waren de twintig bendeaanvoerders, die er vergaderden, ontsteld opgesprongen, en zij deden het onverstandigste, wat er maar te doen viel, zij grepen naar de revolver en trachtten zich te verweren.

Snel achtereen kraakten er eenige schoten.

Eén der agenten werd ernstig aan het hoofd gewond, drie anderen werden lichter gekwetst.

Maar van beneden kwamen nu ook de andere agenten aanstormen en spoedig begrepen de bandieten dat zij in de minderheid waren, en dat hun eenig heil in de vlucht was gelegen.

En niet zoodra hadden er niet een paar het voorbeeld gegeven, of de anderen stormden eveneens het groote vertrek uit, door een tweede deur, die toegang gaf tot een gang, van waar men eveneens een trap kon bereiken, welke voor het personeel der talrijke kantoren in het reusachtige gebouw bestemd was.

Maar reeds hadden er vier der bandieten in het stof moeten bijten, neergeveld door de kogels uit de dienstrevolvers.

De anderen snelden onder woest geschreeuw de trap op, en wisten het dak te bereiken, ofschoon er tijdens deze vlucht nog drie hunner zwaar gewond werden.

Op het dak gekomen, vlogen zij op de vlieg-machines toe, luid om de bewakers roepend, die echter om begrijpelijke redenen geen antwoord konden geven.

Toen trachtten de bandieten zelve hunne machines op gang te brengen.

Koortsachtig gejaagd hingen zich een vijftal der vluchtelingen aan de schroeven, om den motor aan het draaien te brengen.

Maar hoe zij ook rukten en trokken, het hielp niet, hoe de bandieten die reeds in de schuitjes waren gesprongen ook aan de hefboomen wrongen en duwden, het mocht niet baten.

Toen begrepen zij, dat hun de terugweg door de lucht was afgesneden, en zij poogden weder het groote dakluik te bereiken.

Maar daar wachtten reeds Charles en Henderson, en zij werden door een even juist gericht als moorddadig revolvervuur ontvangen,

dat hen weder deed afdeinzen.

Toen gaven de anderen, nauwelijks acht in aantal, hun tegenstand op, meenende, dat er minstens vijftig agenten tegenover hen stonden, en lieten zich boeien en gevankelijk wegvoeren.

In de vergaderzaal vond men een groot aantal documenten, die den aard der bijeenkomst onomstootelijk vaststelden.

En tevens bleek het, dat er onder de gedooide en gevangen bandieten personen waren, die tot de hoogste kringen behoorden....

Maar toen men nu eindelijk omzag naar den inspecteur en de beide detectives toen bleken die spoorloos verdwenen te zijn....

Een dag later ontving de commissaris van politie een met de letter R. ondertekend schrijven, waarin hem de rol van Draper in de zaak van het Manhattan Building werd

uiteen gezet, met het verzoek, hierin aanleiding te willen zien, de straf van den inmiddels aan de politie uitgeleverden, ellendeling te verminderen.

Maar dit mocht niet baten.

Het lijk van den neef van Draper werd opgegraven, men vond er sporen van arsenicum in, talrijke getuigen werden opgeroepen, de geheele zaak van de erfenis werd opgerakeld, en ontkennen kon den schurk niet meer baten.

Hij werd tot den Electrischen Stoel veroordeeld en veertien dagen later reeds maakte de beul een einde aan zijn ellendig leven.

Maar door toedoen van Raffles verliet Marie met haar kind het land, om elders, voorzien van een flinke som gelds voor de eerste behoeften, en gesteund door de belofte, dat de Groote Onbekende haar nooit in den steek zou laten, en dat zij zijn hulp ieder oogenblik kon invoeren, te trachten, een ander en een beter leven te gaan leiden.

De volgende aflevering bevat :

Het dubbel leven van William Davy

TEXAS JACK

DE GROOTE SPEURDER

EEN NIEUWE UITGAVE

ELKE MAAND
EEN GROOT COMPLEET VERHAAL

PRIJS:
15 CENT PER NUMMER
VOOR BELGIË: FR. 1.50

MAAKT KENNIS MET TEXAS JACK
EEN KEREL NAAR UW HART

! LEEST
en
GENIET !

Afwisselend met „Texas Jack” zullen nu ook éénmaal per maand verschijnen „Nick Carter” en „Harry Dickson”. De verhalen van „Buffalo Bill” blijven elke veertien dagen en „Lord Lister” iedere week uitkomen. B

*"Speciaal en wetenschappelijk
geproduceerd om bescherming
van de keel te
waarborgen!"*

Leest onderstaande, geheel
spontaan geschreven brief van
een enthousiasten Fifty-Fifty
rooker, waarvan het origineel
ten onzent ter inzage is en
waarvoor niets werd betaald.

Amsterdam, 27 Februari 1934.

Fa. Goodwin & Co.,
P. B. 2, Amsterdam.

Mijne Heeren,

Toen ik voor eenigen tijd Uw annonce in de krant las betr. Fifty-Fifty
sigaretten die U „Fluweel voor de Keel” noemde, heb ik eens een pakje gekocht.
Ik had n.l. reeds sinds langen tijd op dokters advies zeer veel minder moeten
rooken dan ik gewend was, daar ik dikwijls last van mijn keel had, doch het
verlangen naar een extra rookertje en de geruststellende zinsnede in uw adver-
tentie deden mij het besluit nemen Uwe sigaretten eens te probeeren.

Ik voel mij nu eigenlijk verplicht U even te zeggen, dat ik thans weer
evenveel kan rooken als vroeger, en hiervan, dank zij Uw heerlijk koele en zuivere
Fifty-Fifty's geenerlei nadeligen invloed meer kan constateren.

Ik dank U daarom ten zeerste, dat U mij in staat gesteld hebt weder
ten volle van het genot, dat rooken geeft, te kunnen profiteeren en teeken met
alle hoogachting

Uw dw.

(w.g.) R. v. H., Amsterdam.

FIFTY

= FIFTY

AMERICAN CIGARETTES
„Fluweel voor de keel”